

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

33. ČÍSLO / XVII. ROČNÍK

10 Kč • 0,40 € / 12,05 Sk

16. SRPNA 2009

Z obsahu:

Za přetvoření světa

Homilie Benedikta XVI.
při nešporách v Aostě
- strana 2 -

Nanebevzetí Panny Marie

Bernard Balayn -
teologicko-historické
pojednání o dogmatu
o nanebevzetí Panny
Marie
- strana 4 -

Svatý Petr

Julián Eymard (dokončení)

Dom Antoine Marie OSB
- strana 6 -

Vážení čtenáři Světa

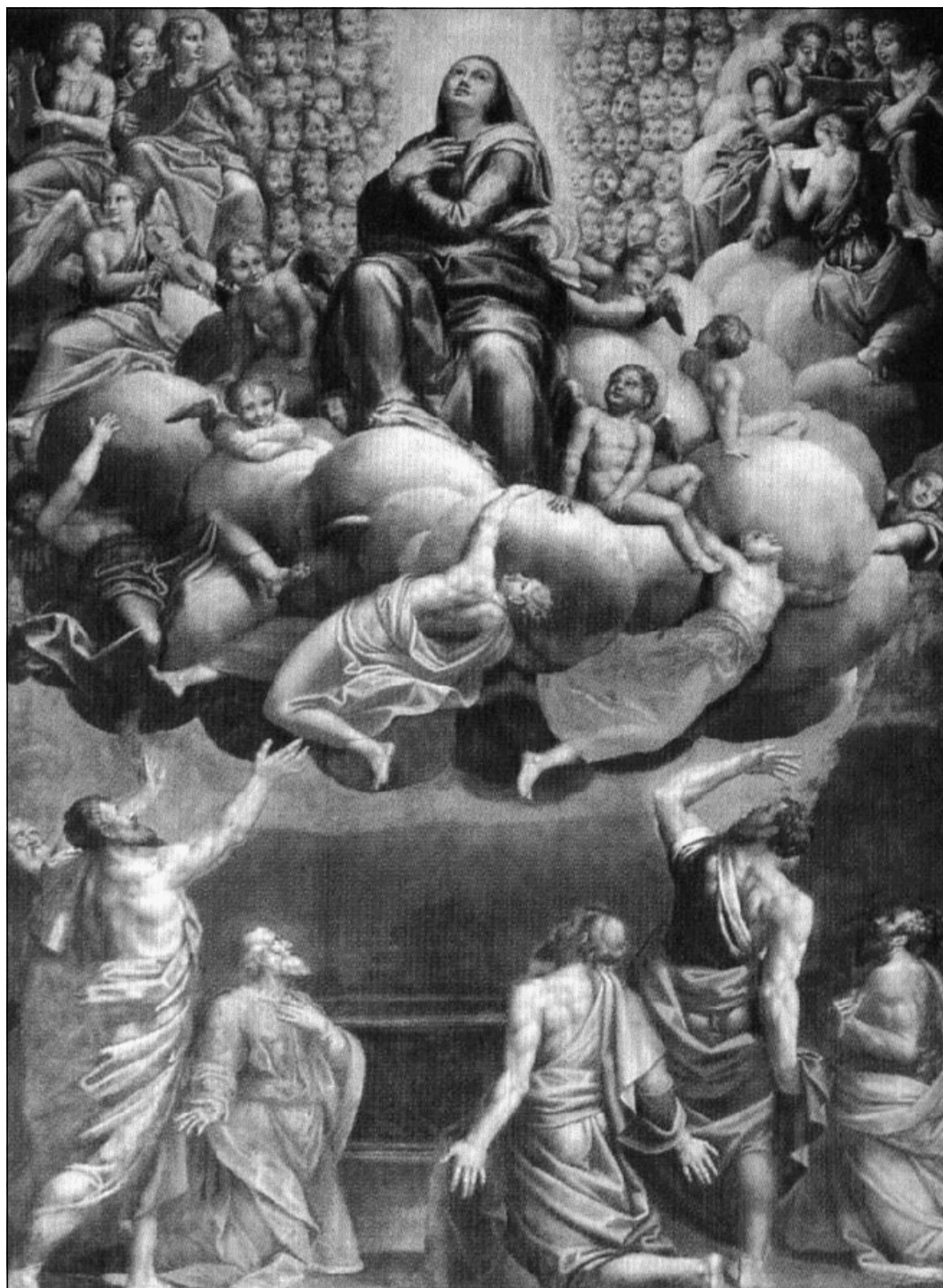
Dopis předsedy MCM
Josefa Vlčka
čtenářům Světa
a podporovatelům MCM
v Olomouci
- strana 7 -

Pán Ježíš o svých kněžích

Mystické vtělení
- strana 8 -

Tak daleko, tak blízko

Gianni Valente -
o svatém faráři arském
- strana 10 -

V krátké homilii bych chtěl říct několik slov o oraci, kterou končí dnešní nešpory, protože se mi zdá, že v této oraci je interpretován a přeložen do modlitby úryvek z listu Řimanům, který jsme četli.

Orace se skládá ze dvou částí: adresy – tak říkajíc záhlaví a pak modlitby, skládající se ze dvou proseb.

Začněme adresou, která má také dvě části: je zde poněkud konkretizováno „ty“, které vyslovujeme, abychom mohli s větší silou bušit na Boží srdce.

V italském textu čteme prostě „Milosrdný Otče“. Latinský text je poněkud širší: „Bože všemohoucí a milosrdný.“ Ve své poslední encyklice jsem se pokusil ukázat Boží prioritu jak

Za přetvoření světa

v osobním životě, tak v životě dějin, společnosti, světa.

Vztah k Bohu je jistě věcí hluboce osobní a osoba je bytost ve vztahu, a jestliže základní vztah – vztah s Bohem – není živý, není prožívaný, ani všechny ostatní vztahy nemohou najít správnou formu. Ale to platí i pro společnost, pro lidstvo jako takové. Také zde, pokud Bůh schází, jestliže se od Boha upouští, jestliže je Bůh nepřítomen, schází kompas, který by ukázal to společné pro všechny vztahy, aby našel cestu, orientaci, kam jít.

Bůh! Musíme znovu přinést do tohoto světa skutečnost Boha, dát ho poznat, zpřítomnit

ho. Ale jak poznat Boha? Při návštěvách „ad limina“ mluvím vždy s biskupy, především s africkými, ale také s těmi z Asie a Latinské Ameriky, kde jsou ještě tradiční náboženství, právě o těchto náboženstvích. Je zde mnoho podrobností, přirozeně dostatečně rozdílných, ale jsou zde také společné prvky. Všichni vědí, že je zde Bůh, jeden Bůh, Bůh je slovo v jednotném čísle, že bohové nejsou Bůh, že je zde Bůh, prostě Bůh. Ale současně se tento Bůh jeví jako nepřítomný, jako velmi vzdálený, nezdá se, že by vstupoval do každodenního života, skrývá se, neznáme jeho tvář. A tak se tato náboženství z vel-

ké části zabývají věcmi, silami více blízkými, duchy, předky atd., protože Bůh sám je příliš vzdálený, a tak musíme vystačit s těmito bližšími silami. Evangelizační činnost spočívá právě ve skutečnosti, že vzdálený Bůh se přibližuje, že Bůh není daleko, ale blízko, že tento „poznáný neznámý“ se nyní dává reálně poznat, ukazuje svou tvář, zjevuje se: závoj z jeho tváře mizí a ukazuje se reálně jeho tvář. Je to proto, že Bůh sám je nyní blízký, známe ho, ukazuje svou tvář, vstupuje do našeho světa. Není třeba se již spokojovat s jinými mocnostmi, protože On je pravá moc, je Všemohoucí.

Nevím, proč jsme v italském textu opomenuli slovo „všemohoucí“, ale pravda je, že se cítíme poněkud ohroženi všemohoucností: zdá se, jako by omezovala naši svobodu, jeví se jako příliš velká zátěž. Musíme se však naučit, že Boží všemohoucnost není moc arbitrážní, protože Bůh je Dobro, Pravda, a i přesto, že Bůh může všechno, nemůže jednat proti dobru, nemůže jednat proti pravdě, nemůže jednat proti lásce a proti svobodě, protože sám je pravda, láska a svoboda. A proto všechno, co dělá, nemůže být v rozporu s pravdou, láskou a svobodou. Pravda je opačná. On, Bůh, je strážce naší svobody, lásky a pravdy. Toto oko, které nás vidí, není oko zlé, které nás hlídá, nýbrž je to přítomnost lásky, která nás neopouští, nýbrž nám dává jistotu, že dobro je být, dobro je žít: je to oko lásky, které nám dává dech, abychom mohli žít.

Bože všemohoucí a milosrdný. Římská orace, spojená s textem z Knihy moudrosti, říká: „Ty, Bože, projev nám svou všemohoucnost v odpuštění a v milosrdenství.“ Vrchol Boží moci je v odpuštění a milosrdenství. V našem dnešním pojetí světa při slovu „moc“ myslíme na někoho, kdo má velké jmění, kdo má co mluvit do ekonomiky, disponuje kapitálem a ovlivňuje

Pokračování na str. 12

Liturgicky se Nanebevzetí Panny Marie slaví v církvi již od 6., respektive, pokud jde o západní církve, od 7. století. Je mu zasvěcen největší počet katolických chrámů. Ale trvalo to třináct století, než se pravda o oslavení Matky Boží, s tělem i duší přijaté do nebe, stala oficiálním a potvrzeným článkem víry. Proč k takovému vyhlášení muselo dojít? Jedno je jisté: nebylo to jen z lidského podnětu. Sám Duch Svatý pokládal za potřebné uskutečnit právě ve 20. století takové slavnostní zdůraznění, protože jeho úkolem je, aby nám oznamoval a připomínal všechno, co je obsahem zjevené víry.

Každá společnost má určité pravdy a zásady, dogmata, o kterých její členové nesmí pochybovat. Tvoří jakoby kostru, pevnou oporu systému, která umožňuje a zajišťuje jeho spolehlivé fungování a soužití v něm. Měla by tedy taková dogmata být něčím vítaným a oceňovaným. Ale zkušenost nám říká, že pojem „dogma“ dostal v současnosti spíše pejorativní nádech. Je to z toho prostého důvodu, že se takové ne-

dotknutelné zásady staly nepohodlné a nevýhodné pro mnohé a především pro ty, kteří by společenská dogmata měli sami nejvíce respektovat a chránit, ale při zneužívání svého postavení nadřazují své osobní zájmy zájmům společnosti.

Editorial

Tento pejorativní nádech se nevyhnul pojmu „dogma“ ani v katolické církvi, ačkoliv se jedná o články, které přesně definují pravdy tvořící nedělitelný obsah víry a zjevených pravd. Dnešní svobodomyšlní lidé je totiž snadno pocítují jako svého způsobu omezení, ačkoliv jsou to neoceňitelné pevné milníky a bezpečné ukazatele, světla jistoty, na která se věřící může spolehnout. Tak jako žádný řidič nepokládá svou GPS navigaci za své omezení, nýbrž za velmi užitečného pomocníka, který ho vede k cíli, tak je tomu i se systémem článků víry.

Články víry nejsou ovšem učitelským úřadem Církve vyhlášeny často. Za posledních 155 let byly vyhlášeny jen tři: dva se týkají Panny Marie a jeden právě ono-

ho učitelského úřadu Petrova nástupce. R. 1854 vyhlásil Pius IX. za článek víry, že Panna Maria byla uchráněna dědičného i každého osobního hříchu. V r. 1870, rovněž za papeže Pia IX., přiznal 1. vatikánský koncil římskému biskupu charisma neomylnosti, jestliže oficiálně a s konečnou platností vyhláší učení týkající se víry a mravů. Od té doby použil papež této výsady oficiálně jen jednou, a to byl Pius XII., když 1. 11. 1950 vyhlásil dogma o nanebevzetí Panny Marie.

Jmenovaná mariánská dogmata však chápeme také jako významnou oslavu Matky Boží. Potvrzují slavnostně nauku o privilegiích Panny Marie, která nejsou jen předmětem zbožné úcty, ale významnými, Bohem potvrzenými výsadami, které tuto Ženu pozvedají vysoko nade všechny tvory a o kterých už nemůže být žádných sporů. Protože Církve zde na zemi tvoří lidé, může totiž mezi nimi dojít ke sporům i o tak svatých věcech. Především obsah třetího mariánského dogmatu o jejím neposkrvněném početí byl v církevních dějinách

Pokračování na str. 13

Život Boží

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Kdo jí mé tělo, zůstává ve mně a já v něm.

Velká Ježíšova katecheze o Eucharistii, která navazuje na zázračné nasycení, stále ještě pokračuje. Vrať se tedy do Kafarnaum a cestou pros Ducha Svatého, aby připravil tvé srdce na její přijetí. Jsou to slova života a mají ti přiblížit samo jádro velkého Ježíšova tajemství. Vzbud' velkou důvěru ve svého Pána, abys dokázal setrvat ve víře, i kdyby se ti Ježíšova slova zdála nepochopitelná, či dokonce tvrdá.

Už z toho, s jakou vytrvalostí a trpělivostí Ježíš opakuje a vysvětluje příslib svého největšího daru, Chleba života, a to i přes nepochopení a dokonce zjevnou nepřítelství svých posluchačů, můžeš usoudit, jak velice mu na něm záleží.

Nárok na věčný život v Bohu, který člověk svou neposlušností ztratil, chce Syn Boží svou dobrovolnou obětí nejen obnovit, ale dokonce zaručit obdivuhodným způsobem, ve kterém se nejvyšší měrou projeví a uplatní nekonečná Boží láska i Boží moc. Tuto záruku budoucí slávy⁽¹⁾ chce Ježíš osobně a viditelně nabídnout jednomu každému z lidí. Chceš-li si uchovat tělesný život, sytíš své tělo pokrmem. Ale tento pozemský život nevstoupí do věčnosti. Abys mohl spatřit Boží království, musíš se narodit znovu, z vody a Ducha Svatého⁽²⁾. Tento tvůj druhý život, život tvé duše, na rozdíl od tělesného života nemá jen dočasné a omezené trvání, nýbrž je určen k tomu, aby přešel do věčnosti v nebi. I pro tento život potřebuješ pokrm, který přichází odtamtud, protože sestoupil z nebe. Je to Chléb živý, je to sám Boží Syn, který poslušně sestupuje na zem, aby jako pšeničné zrna padl do země, zemřel a přinesl užitek⁽³⁾.

Je vůbec možné domyslet hloubku a šířku této božsky tak přeštedré a nebláznivější vynalézavosti? Bůh se chce vydat za život člověka tak důsledně, že nakonec vydá sám sebe člověku jako Chléb života. Ten, jehož vlastní učedník na smrt vydává biřicům, sebe za pokrm vydává svým učedníkům.⁽⁴⁾ Dříve než se kterýkoliv člověk zasvěti Bohu, Bůh pojal úmysl, že se zcela zasvěti člověku, a to nikoliv jako odměna za jeho věrnost, ale právě proto, že se od svého Boha odvrátil, neuposlechl ho a sám se chtěl postavit na jeho místo. Všechny obrazy a podobenství

jsou jen slabým náznakem skutečné podstaty toho, co Bůh chystá pro své pozemské tvory. Židé se oprávněně s údivem ptají: *Jak nám může ten člověk dát jíst své tělo?* Co je vlastně větší zázrak – to, že nám dává sám sebe, nebo způsob, jakým uskutečňuje, aby se z tohoto Pokrmu mohlo dostat každému člověku?

Ať to chápeš nebo ne, nic to nemění na skutečnosti, že božský Pokrm je pro tvůj věčný život nezbytností. Tento božský řád lásky pokládá Ježíš za tak závazný, že neváhá pro něho podstoupit ta nejvyšší rizika. Riziko nepochopení u současníků i riziko znevažování a zneuctívání u budoucích. Jak vidíš, jeho posluchači nemají ani tolik trpělivosti a tolik důvěry, aby s pokorou přijali z úst Mesiáše, co jim zatím připadá nepochopitelné, a budoucí nebudou mít vždy tolik víry a pokorné úcty, aby pod skromnými způsoby nepřestávali vidět celou vznešenost skutečné přítomnosti nekonečného Boha, který se z pouhé lásky bezvýhradně daruje jako Chléb života. A konečně je tu i riziko, že na světě, za který dal Ježíš na kříži v oběť své tělo, bude daleko více těch, kterým se jeho božského Pokrmu nedostane, než těch, kteří jím k oslavě Boha a svému věčnému užítku nasytí svou duši.

Stejně jako tajemství jeho božského Chleba, i sám charakter a hodnota života, který chce Ježíš žít svým svátostným pokrmem, se vymyká lidským představám. Uvědom si, že velikost a důstojnost božského života v době odpovídá vznešenosti onoho jediného pokrmu, který ho může nasytit. O jakém životě tu Boží Syn mluví? Skrze tento Chléb, který ti Ježíš dává, může zůstávat v tobě a ty v Něm. Co to znamená – zůstávat v Ježíši? Tvůj Spasitel neváhá srovnávat toto tvé přebývání v Bohu se svým vlastním věčným životem v Otci. Tvůj život se tedy od věčnosti rodí v Božím Synu spolu s jeho životem, který se od věčnosti rodí v Otci. S eucharistickým pokrmem přijímáš věčný plán božského soužití, aby se v tobě uskutečnilo v Kristu. Všechno to, co pro nás Ježíš podle tohoto plánu vykonal uprostřed lidských dějin, když sestoupil a přijal lidské tělo, to všechno vložil do tajemství Eucharistie. Na tom všem však mohou získat účast jen ti, kteří uvěří, protože není jiného způsobu, jak se v omezené a narušené lidské přirozenosti vyrovnat s nekonečným darem nekonečného božského života. Uvěřit znamená radostně a pokorně přijímat a vyznávat, že Pánem sdílená skutečnost nekonečně přesa-

Liturgická čtení

1. čtení – Pr 9,1-6

Moudrost si zbudovala palác, opřela jej o sedm sloupů. Pobila dobytek, smísila víno, připravila také svůj stůl. Poslala své služebnice volat z vyvýšenin města:

Kdo je nezkušený, ať sem přijde, kdo je bez rozvahy, toho chci učít. Pojďte, můj pokrm jezte, víno, mnou nalité, pijte! Nechte dětinství, a budete žít, po cestě poznání chodte!

2. čtení – Ef 5,15-20

Dávejte dobrý pozor, (bratři a sestry), jak se máte chovat, ne jako nemoudří, ale jako moudří; dobře využívejte času, protože žijeme ve zlých dobách. Nechovte se tedy nerozumně, ale mějte na mysli, co je vůle Páně. Neopíjejte se vínem, vede to jen k výstřednostem, ale dejte se naplnit Duchem. Když mezi sebou mluvíte, užívejte slov ze žalmů, chvalozpěvů a duchovních písní; ze srdce zpívejte a hrejte Pánu. Děkujte stále Bohu Otci za všechno ve jménu našeho Pána Ježíše Krista.

Evangelium – Jan 6,51-58

Ježíš řekl zástupům: „Já jsem ten chléb živý, který sestoupil z nebe. Kdo bude jíst tento chléb, bude žít navěky. A chléb, který já dám, je mé tělo, obětované za život světa.“ Židé se mezi sebou přeli a říkali: „Jak nám tento člověk může dát jíst svoje tělo?“ Ježíš jim řekl: „Amen, amen, pravím vám: když nebudete jíst tělo Syna člověka a pít jeho krev, nebudete mít v sobě život. Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný, a já ho vzkřísím v poslední den. Vždyť mé tělo je skutečný pokrm a má krev je skutečný nápoj. Kdo jí mé tělo a pije mou krev, zůstává ve mně a já v něm. Jako mne poslal živý Otec a já žiji z Otce, tak i ten, kdo jí mne, bude žít ze mne. To je ten chléb, který sestoupil z nebe; ne takový, jaký jedli otcové, a umřeli. Kdo jí tento chléb, bude žít navěky.“

huje všechno, s čím se může vyrovnat tvůj rozum, že dar Chleba, kterým tě Bůh sytí, je nekonečně větší, než za jaký jsi schopen děkovat, že láska, která se ti zjevuje a daruje, je nekonečně větší, než jakou můžeš opětovat. Co ti zbývá? Nepřestávej volat:

Ustavičně chci velebit Pána, ať to slyší pokorní a radují se.⁽⁵⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ zpěv O sacrum convivium;

⁽²⁾ srov. Jan 3,5; ⁽³⁾ srov. Jan 12,14;

⁽⁴⁾ hymnus Verbum supremum prodiens;

⁽⁵⁾ resp. žalm 34

Nanebevzetí Panny Marie

Každé léto nás liturgický kalendář přivádí k oslavě nejmladšího dogmatu, které se opírá o starou tradici víry. Abychom se přesvědčili o věrohodnosti této naší víry, vrátíme se k zjeveným pravdám a církevním dokumentům.

Počátky dogmatu

Definice dogmatu o tělesném přijetí Panny Marie do nebe se opírá o základní Mariino poslání: její božské mateřství. Tomuto dogmatu předchází dlouhá historie. Bylo připravováno na přání mnoha věřících.

Papežská bula říká jednoznačně, že *všechno je založeno na mateřství naší milé Paní*: na všem tom, co Trojice v ní a skrze ni způsobila ke své slávě a k spáse duší – skrze vtělení Božího Syna v panenském lůně pro všeobecnou spásu.

Mariin život je s tím nerozlučně spjat. Privilegium jejího neposkvrněného početí (Řím 1854), jejího trvalého panenství (Laterán I. 646), jejího božského mateřství (Efez 431), aniž bychom vylučovali další budoucí dogma, jsou rovněž etapami její slavné cesty. Největší Mariina sláva, která všechny další zahrnuje, spočívá v tom, že své poslání naplnila až do konce bez nejmenší chyby. Uznání jejího nanebevzetí korunuje tedy její cestu jako Ženy z protoevangelia (Gn 3,15) a z Apokalypsy sv. Jana (Zj 12,1), Ženy, která je nerozlučně spojena s dílem vykoupění a smíru.

Z historického pohledu vzal apoštol Jan po Kristově nanebevstoupení Marii k sobě. Čekala na to, až bude navždy spojena se svým Synem. Prožívala toto očekávání ve víře a v naději, v lásce a modlitbě a dovršovala své pozemské poslání. Když pak uplynula Trojicí stanovená doba, připravila se Maria k odchodu z tohoto pozemského života. Zde začíná tajemství jejího nanebevzetí.

Podívejme se na *vývoj* tohoto dogmatu. Velice záhy začal křes-

tánský lid jak v byzantské říši, tak uprostřed pohanského světa nabývat přesvědčení, že Maria jako Bohorodička nemohla podlehnout zkáze v hrobě. Od konce 5. století slavila východní církev rok co rok 15. srpna „Usnutí“ Panny Marie. Od 8. století se na Západě vyvíjela vlastní liturgie s procesím a uctíváním obrazu Panny Marie. Svátý Jan Damašský byl předním pěvcem hymnů ke cti Panny Marie. Ve 13. století, které představovalo vrchol středověku a mariánské úcty, ji oslavoval svátý Albert Veliký.

Když se tato víra stala součástí úcty a liturgie, šlo dále o to, aby se jí dostalo *oficiálního potvrzení ze strany Církve*. Tak se stalo, že se ozývaly stále častěji a naléhavěji žádosti, které vyzývaly učitelský úřad, aby k této úctě zaujal své stanovisko. Jak je v Církvi obyčejem, čekali pape-

žové, až věc uzraje a skrze přání věřících se projeví zásah Ducha Svatého. První oficiální prosby o vyhlášení dogmatu se datují z roku 1849. Proces urychlilo vyhlášení dogmatu o neposkvrněném početí Panny Marie. Až do roku 1942 leželo u papeže Pia XII. dva tisíce stran obsahujících naléhavé prosby teologů a biskupů, kteří se v té věci obrátili na Svátý stolec.

1. května 1946 se Pius XII. obrátil na přední teology a biskupy, aby vyjádřili svůj postoj k vyhlášení dogmatu o nanebevzetí Panny Marie. Takřka naprostá jednomyslnost hovořila pro vyhlášení dogmatu. Oznámil to Pius XII. v srpnu 1950 krátce před vyhlášením dogmatu.

Nicméně vyhlášení takového dogmatu naráželo i na překážky, na které je nutno poukázat. Nelíbilo se to Nepříteli nejsvětější Ženy i lidstva, který byl svržen z nebe.

Konfrontace teologického bádání a lidové zbožnosti

Výchozí problém je jasný. Aby mohlo být přání věřícího lidu prohlášeno za oprávněné, nestačí texty Písma svatého a Otců ani církevní tradice (v evangeliu není o Mariině smrti zmínka). Po předchozím nezbytném bádání a mnoha modlitbách musí rozhodnutí vycházet od nejvyšší církevní autority: od Kristova nástupce, který se opírá o kolegium biskupů. Jinými slovy, papež musí zvážit návrhy křesťanského lidu, teologické bádání a dopad nové pravdy v celém křesťanství. Musí být veden velkou prozíravostí a moudrostí a může proto prosit Boží prozřetelnost o znamení.

Způsob argumentace je prostý. Zjednodušeně můžeme říct: jestliže je Maria bez poskvrny hříchu, skrze který Zlý přinesl na svět smrt, jestliže ten, kterého počala ve svém panenském lůně skrze Ducha Svatého, byl Spasitelem světa i jejím, jestliže Maria po celý jeho život byla jeho spolupracovnicí, je nemyslitelné, aby po pozemském životě

byla postížena osudem hříšníků a nebyla ihned skrze jedinečné privilegium odměněna tak, že v jednotě duše i těla vstoupí přímo do věčné slávy.

Tyto staré *rationes* (teologické důvody) byly od 14. století předmětem zbožné víry (*pie creditur*) a provázejí Církev v přesvědčení křesťanských spisovatelů, světců i věřících. Je církevní tradicí, že ani teologické studie, ani Písmo svaté neignorují jasná znamení, která Bůh sesílá, ale naopak propůjčují vyjádření teologů věrohodnost. Proto již „středověká teologie na základě obecného souhlasu víry shrnula důvody pro víru v nanebevzetí Panny Marie“, říká Dom B. Capelle OSB.

Může se nám to zdát zvláště, ale Písmo svaté o nanebevzetí Panny Marie nehovoří. Simeon prorokuje její bolestné utrpení, ale dále nejde. Máme tedy k dispozici jen nepřímé odkazy, jako je tomu ve Zjevení svatého Jana, který vidí Marii ve slávě, ale není to přímé potvrzení nanebevzetí. Musíme tedy čerpat z jiných pramenů. Proto dochází k oně zmíněné konfrontaci.

Na základě všech možných podkladů dospěl papež k přesvědčení, které sdělil nejdříve kardinálské konzistoři 30. října 1950.

Vyhlášení

Když papež získal potřebnou jistotu, zvolil 1. listopad 1950 za den vyhlášení dogmatu, protože Maria je také Královnou všech svatých. Bylo to v Mariánském jubilejním roce. Přítomno bylo kolem 500 000 věřících. Po vzývání Ducha Svatého na základě nejvyšší autority, která mu náleží jako záruka neomylnosti v otázkách víry a mravů, na žádost kardinála Tisseranta vyhlásil *urbi et orbi* dogma o tělesném nanebevzetí Panny Marie. V závěru jeho vyhlášení stojí: „*Poté, co jsme opět a opět naléhavě vzývali Boha, vyhlášíme, ohlašujeme a definujeme... za Bohem zjevenou pravdu,*

že neposkvrněná, vždy panenská Matka Boží po skončení svého pozemského života byla s tělem i duší vzata do nebeské slávy...“

Další den byla zveřejněna apoštolská konstituce *Munificentissimus Deus*: „Bůh ve své dobrotnosti... mírní bolesti svého lidu tím, že ho obdarovává radostí..., jakou je Mariino nanebevzetí...“

Tuto nauku Církve uvádí II. vatikánský koncil v konstituci *Lumen gentium* a Pavel VI. ji zařazuje do *Vyznání víry Božího lidu* z 30. června 1968.

Význam a dosah události

Vyhlášení papežské neomylnosti v roce 1870 bylo posilou pro vyhlášení dogmatu o Mariině nanebevzetí. To představuje zatím vrchol papežského učitelského úřadu. Je to prozatím poslední mariánské dogma, které bylo oficiálně vyhlášeno. Mnoho věřících i kardinálůve již prosili Jana Pavla II., aby potvrdil v pátem dogmatu Mariino postavení jako Prostřednice, Přímělkyně a Spoluvykupitelky.

Při vyhlášení dogmatu nemluví Pius XII. ani o „smrti“, ani o „nanebevstoupení“. O její smrti nemáme zprávu ani svědectví a mluvit o „zmrtychvstání“, i když by to nebyla hereze, není přiměřený výraz. Ten může být v plném rozsahu použit jen o Kristu, který „zemřel a slavně vstal z mrtvých“. Zmrtychvstání se tedy vztahuje na jasně vymezenou předchozí smrt. Proto papež volí výraz, že byla *přijata* s tělem i duší do nebe, stalo se tak Boží mocí, a nikoliv její vlastní silou nebo zásluhou... *S tělem i duší* – je to výsada, která se týká jedině Marie, která tak šla ve stopách svého Syna a v těle neodděleném od duše vstoupila do ráje. Výraz „nanebevzetí“ vyjadřuje tak dění i stav. Maria byla „přenesena“ ze země na jiné místo podobně jako její Syn, a tak se stává první z vykoupěných, která plně čerpá z Kristových zásluh a je odměněna za své spojení s ním a součinnost s jeho plánem.

Papež Pius XII. během vyhlášení dogmatu o nanebevzetí Panny Marie

Toto oslavené Mariino tělo pocítila živě a konkrétně Kateřina Labouré, když při zjevení v Rue du Bac položila svou hlavu do jejího klína. Při zjevení jiných svatých se vizionáři nikdy nikoho nedotýkali.

Je zde také jedna historická okolnost. Křesťané v Jeruzalémě a v Římě pečlivě opatrovali ostatky mučedníků. Nemáme však ani nejmenšího náznaku, že by hledali ostatky Matky Boží, protože věděli, že zde na zemi žádné neexistují.

Pro víru v nanebevzetí Panny Marie platí dvojí zásadní zdůvodnění: je to jednak identifikace Matky se Synem, jednak její božské mateřství.

Pavel VI. právem říká, že Matka Boží „vstoupila do nebeské slávy, aby byla *postavena na roveň svému Synu*.“ Sv. Bernard říká, že tak jako *Maria na zemi překonala všechny tvory v milosti, tak je také překonává v nebi ve slávě*.

Prvním důvodem je její neposkvrněné početí, které vyžaduje plnost milosti a dokonalé vykoupění. Jestliže pro její duši platí, že byla vždy dokonalé vykoupěna, nemůže nic jiného platit ani pro její tělo.

Druhý důvod spočívá v jejím trvalém panenství, které potvrdily koncily a církevní Otcové a nepřímou i Písmo svaté, když

o ní mluví jako o „plné milosti“ a „požehnané mezi ženami“. Schránka Ducha Svatého nemohla jako ostatní smrtelná těla propadnout zkáze.

Třetí důvod je ten nejpádnější. Syn s Matkou byli spojeni tak těsně jako slunce a světlo. Proto láska, kterou k ní Kristus chová, vyžaduje, aby i Matka měla plnou účast na slávě svého Syna a účastnila se jí s tělem i duší. „Mateřská láska a synovská láska se vztahují k celému člověku. Mateřství je fyzická realita, která sahá až k duchovní úrovni a která u Marie naplňuje všechno, co mohou smysly pochopit.“ „Kristus nedělá nic napůl. Maria obdržela plnost vykoupění bez omezení a bez váhání, proto musí být jeho plnost udělena i jejímu tělu“ (Dom Capelle).

Na vyhlášení dogmatu mělo rozhodující vliv, že Pius XII. ve vatikánských zahradách viděl opakovaně sluneční zážrak z Fatimy. Matka Boží, která se v Covala da Iria zjevila se srdcem korunovaným trním, představila tak své božské i lidské mateřství, které triumfuje v utrpení spojeném s utrpením jejího Syna.

Jak bychom si mohli představit, že Ježíš, který přijal své tělo z Panny Marie a který po svém utrpení vstal z mrtvých, by nepřiznal své Matce právo, aby jí měl u sebe s tělem i duší a ne-

odměnil ji tak za její dokonalou a plnou spolupráci na díle vykoupění?

Dosah dogmatu

Vyhlášení dogmatu o tělesném nanebevzetí Panny Marie bylo velmi šťastným okamžikem v dějinách Církve. Tento akt úcty, zbožnosti a spravedlnosti se shoduje s vizí sv. Ludvíka Grigniona z Montfortu, podle kterého při zjevení Syna na konci časů se zjeví i Maria, budou přitom oslavena její privilegia a zazáří její sláva. I když v evangeliu není řeč o nanebevzetí, z Mariina Magnificat můžeme toto privilegium vyčíst: *Sesadí mocné z trůnu a ponížené povýší*. Papež Pius XII. měl to nadání, že definoval dogma slovem, které pochází přímo od Marie a té je vnukl Duch Svatý.

Byla tím velmi posílena mariánská úcta, a to v kritickém období, kdy Satan bojoval proti ní institucionalizovaným ateismem, který tehdy ještě nebylo možno překonat. Maria toho jistě využila k záchraně Církve a světového míru.

Její tělesné nanebevzetí je anticipací a jistotou všeobecného zmrtychvstání, které zasáhne „její potomstvo“, aby následovalo tu, která je už v ráji jako záruka jeho naděje.

Mimo všechny někdy komplikované a strukturované teologické důvody je Mariino nanebevzetí nesporně také velkým důkazem Božího milosrdenství a nesmírné dobroty trojjediného Boha, který se *sklání k poníženosti své služebnice*, aby jí jedinečným způsobem projevil svou vděčnost a nekonečnou lásku, která je zárukou útěchy pro zraněné lidstvo.

Kéž Žena oděná sluncem chrání své děti, které zůstávají v těle tak zranitelné, aby je přivedla do slávy Trojice i do slávy své, abychom věčně vzdávali Bohu díky za jeho obdivuhodné skutky.

*Z Maria heute 7-8/ 2009
Kráceno*

Svatý Petr Julián Eymard - světec Eucharistie (dokončení)

V první části životopisného vyprávění o svatém knězi Petru Juliánu Eymardovi jsme světece doprovodili až do chvíle, kdy získal diecézní schválení pro svou novou kongregaci.

Nevhodná doba

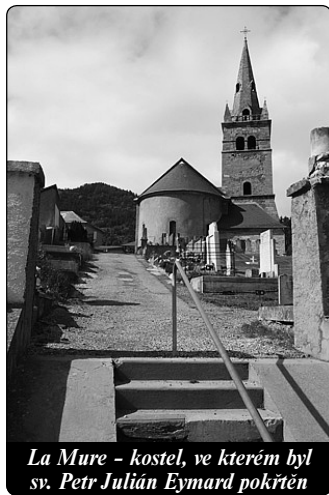
Nicméně záležitost zdaleka nebyla u konce. P. Eymard nemá, kde by ubytoval svou budoucí společnost. Nemá peněz a první novici, kteří trpí hladem, se jeden po druhém vytrácejí. Navíc ho vzácné ochrany zbavila smrt Mons. Siboura. Jeho nástupce odmítá přijmout zakladatele a spálí jeho listy, aniž by je četl, protože je přesvědčen, že se jedná o „soukromou společnost“. Pak však lituje svého unáhleného gesta, vyslechne P. Eymarda a potvrdí schválení, které vydal Mons. Sibour. Petr Julián, stále bez domova, svěří svůj projekt Boží prozřetelnosti a ta mu zajistí docela brzy možnost získat dvě budovy v ulici Fauboure Saint-Jacques.

Eucharistický apoštolát se rozvíjí právě u paty oltáře. Adorující jedná také zástupně: má v úmyslu nabídnout dostiucínění za urážky, kterých se dostává Nejsvětější svátosti, adoruje a miluje za všechny ty nesčetné hříšníky, kteří Pána neznají, neklanějí se mu a nemilují ho. Ale ten, kdo Ježíše miluje, usiluje o to, aby ho učinil milovaným. Řeholníci Nejsvětější svátosti působí na poli obrácení hříšníků právě eucharistickým apoštolátem.

Je to doba, kdy ve starých pařížských čtvrtích většina mladých ve věku dospívání, kdy začínají vydělávat nějaký peněz, přestává takřka myslet na náboženství svého křtu. Také mnoho dospělých se chová podobně, stejně jako dnes. P. Eymard organizuje kurzy katechismu, aby připravil duše na přijetí svatého přijímání. Jednou večer přijme vrátný dva tuláky, muže a ženu, bez víry a výchovy, kteří žijí

v konkubinátu. Postupem doby je Eymard vzdělává v katechismu, vyzpovídá, připustí k svatému přijímání a sezdá. Toho dne je pozve na večeri do hovorny, sám je obsluhuje a hovoří k nim laskavými slovy a obě tyto osoby jsou uchváceny.

K přijetí svatého přijímání jsou požadovány určité dispozice. Když Svätý otec komentuje Pavlovy verše: *Každý at zkoumá sám sebe, a pak at pije z toho kalichu* (1 Kor 11,28), připomíná všem věřícím zcela jasně: „Svatý Jan Zlatoústý vybízel věřící s mocnou výmluvností: »I já pozvedám svůj hlas, prosím, naléhám, zapřísahám, abychom nepřistupovali k tomuto posvátnému stolu s poskvrněným a zkaženým svědomím. Takové přistupování se totiž nikdy nebude moci nazývat přijímáním, i kdybychom se tisíckrát dotkli Pánova Těla, nýbrž odsouzením, trýzní a hromaděním trestů.« V této linii katechismus katolické církve právem ustanovuje: »Kdo si je vědom, že se dopustil těžkého hříchu, musí přijmout svátost smíření, dříve než přistoupí k přijímání.« Chci tedy znovu zdůraznit, že platí a vždy bude platit v Církvi no-

La Mure - kostel, ve kterém byl sv. Petr Julián Eymard pokřtěn

ma, v níž tridentský koncil shrnul přísné napomenutí apoštola Pavla, že k hodnému přijetí Eucharistie, »pokud si je člověk vědom smrtelného hříchu, je nutné předcházející vyznání hříchů« (SSC 36).

3. června 1863 schválil Pius IX. definitivně Kongregaci eucharistiánů P. Petra Juliána Eymarda. Jak později prohlásil Jan XXIII.: „Počínaje těmito léty budou řeholníci Nejsvětější svátosti v Církvi oporou a propagátory hnutí duší uctívajících upřímně Nejsvětější svátost, jeden z nejvýznamnějších pokladů pro opravdovou křesťanskou zbožnost.“ P. Eymard neustává hledat nová a nová povolání pro svoje dílo, a to především ve svých kázáních, jejichž zápal si už ani neumíme představit. Jak on sám řekl, „kazatel je člověk, který se hlasitě modlí, ale dříve než se modlí hlasitě, musí se mnoho modlit tiše“. Z kazatelny přednáší věřícím své přesvědčení, svou lásku, svůj svatý zápal. Všechno je u něho výmluvné. Jeho slova přispíva-

ji k tomu, aby probouzela v duších lásku k Eucharistii a rozvíjela vynikající úctu projevovanou adoracemi.

Před kázáním měl P. Eymard ve zvyku připravovat se před vystavenou Nejsvětější svátostí. Hostie byla skutečnou pochodní jeho kázání. „Je krásné důvěrně s Ním rozmouvat, ležet na jeho hrudi jako milovaný učedník (srov. Jan 13,25) a nechat se jemně pronikat nekonečnou láskou jeho srdce. Má-li se křesťanství v naší době vyznačovat především uměním modlitby, jak necítit novou potřebu setrvat dlouho v duchovním rozhovoru, v tiché adoraci, v postoji lásky před Kristem přítomným v Nejsvětější svátosti? Kolikrát jsem, moji milovaní bratři a sestry, učinil tuto zkušenost a čerpal z ní sílu, útěchu a oporu!“ (EE 25)

P. Eymard potvrzuje: „Ke svědectví svatého Pavla o Ježíši Kristu připojuje Církev svůj příklad a svou praxi víry. Obdivuhodné baziliky jsou projevem její víry v Nejsvětější svátost. Nechtěla stavět hroby, ale chrámy, nebe na zemi, kde Spasitel, její Bůh, má vyhrazen trůn, který je hoden jeho důstojnosti. Církev s žárlivou pečlivostí určovala pravidla eucharistického kultu. Nikoho nezbavuje povinnosti uctívat jejího Ženicha. Je to záležitost nade vše veliká, důležitá a božská, když se jedná o přítomnost Ježíše Krista. Chce, aby všechno to, co je v přírodě nejčistší, co je nejvýznamnější ve světě, bylo zasvěceno královské službě - Ježíši.“ Radí nám: „Když jste vstoupili do chrámu, setrvejte nejdříve chvíli bez hnutí, v mlčení a v postoji nejvyšší úcty. První dispozicí k modlitbě je právě tato úcta. Největší část naší vyprahlosti při modlitbě a nedostatek zbožnosti mají své kořeny v nedostatku úcty k našemu Pánu, když před Něho předstupujeme a chováme se lhostejně.“ I Svätý otec ve stejném smyslu vyslovuje horoucí výzvu, aby při slavení Eucharistie byly

VAŽENÍ ČTENÁŘI SVĚTLA,

s největší věrností dodržovány liturgické normy: „Kněz, který slouží mši svatou věrně podle liturgických předpisů, a společenství, které se podle nich řídí, ukazují mlčenlivým, ale výmluvným způsobem svou lásku k Církvi“ (EE 52).

Rozhodující oběť

Počínaje rokem 1864 spojují neúspěchy a zkoušky P. Eymarda ještě více s vykupitelským křížem, a to vše jen pro spásu duší. Síla Eucharistie spočívá v tom, že je „ustanovena k zpřítomňování oběti kříže v průběhu staletí“ (SSC 47).

„Tato oběť je natolik rozhodující pro spásu lidského pokolení, že Ježíš Kristus ji dovršil a vrátil se k Otcovi teprve poté, co nám zanechal způsob, jak se na ní podílet, jako kdybychom při ní byli přítomni. Každý věřící tak na ní může mít účast a těžit z ní nevyčerpatelné plody... Chci tuto pravdu ještě jednou připomenout a pohroužím se s vámi, moji drazí bratři a sestry, do adorace tohoto tajemství: velikého tajemství, tajemství milosrdenství. Co více mohl pro nás Ježíš vykonat? V Eucharistii nám opravdu projevuje lásku, která jde do krajnosti (srov. Jan 13,1), lásku, jež nezná míru. Tento aspekt všeobjímající lásky k eucharistické svátosti má základ v samých slovech Spasitele: *Toto je moje Tělo, toto je má Krev*, ale dodal: *kteřé se za vás vydává, která se prolévá za mnohé* (Lk 22,19-20). Netvrdil pouze, že to, co jim dává jíst, je jeho tělo a krev, nýbrž vyjádřil také jeho obětní hodnotu“ (EE 11-12).

Ve spojení s Kristovou obětí přijímá P. Eymard volbu hlavního představeného, ačkoliv zamýšlel vrátit se k životu prostého mnicha. Současně se stává svědkem demolice jednoho ze svých domů, který musí ustoupit výstavbě nové ulice. V té době 11. června 1867 P. de Cuers, jeden z jeho nejstarších řeholníků a jeho nejvěrnější přítel, žádá v Římě o zproštění slibů,

chtěli bychom Vás průběžně informovat o stavu koupě domu v Olomouci na Dolním náměstí 24, kde máme kanceláře, redakci SVĚTLA, tiskárnu a knihkupectví. Dům kupuje Matice cyrilometodějská – spolek, založený r. 1900, zlikvidovaný za komunismu, obnovený v r. 1990 (majetek spolku však nebyl vrácen). Abychom nemuseli dům, který spolek kupuje, zaplatit najednou, nechali jsme ho rozdělit na tři samostatné jednotky. Dvě jednotky, které tvoří dvě třetiny domu – bývalý klášter, jsme již v březnu koupili. Už je máme připsány i v katastru nemovitostí. Do konce června jsme měli zaplatit za knihkupectví a knihárnu. Bohužel se nám to nepodařilo. Zbývají ještě stále doplatit 2 miliony Kč. (Pokud jste poslouchali v Proglasu rozhovor se mnou jako předsedou spolku, slyšeli jste o větší nespacené sumě – rozhovor byl totiž natočen ve studiu televize NOE už 10. června 2009.) Začátkem července nám přišlo zamítnutí naší žádosti o dar z ciziny; na tento dar jsme hodně spoléhali. Sestry nám s poslední splátkou 2 milionů Kč ještě pár měsíců počkají. Ihned po zaplacení bude připsána do katastru nemovitostí i prodejna (knihkupectví) a knihárna.

Chtěli bychom touto cestou poděkovat všem dárcům, kteří nám poslali peníze. Také děkujeme všem, kteří nám poskytli půjčky. Bez Vašich darů a bez půjček bychom sami peníze nikdy nedali dohromady. Každé úterý je za naše dobrodince sloužena mše svatá.

Že se během tak krátké doby podařilo uskutečnit dílo takových rozměrů, které bylo a je stále nad naše skromné prostředky a schopnosti, za to děkujeme především Bohu. I nadále světujeme celý další průběh koupě domu do Jeho rukou. Také prosíme Matku Boží a svatého Josefa, aby se za nás přimlouvali, abychom byli užitečným nástrojem v Božích rukou, abychom se nechali vést tam, kde nás Pán chce mít. Věříme, že s Boží pomocí se nám podaří doplatit i zbytek částky a pak ještě splatit postupně několik milionů půjček. Je to běh na dlouhou trať. Ale to jsme čekali. Budeme i nadále vděční za půjčky s delší dobou splatnosti (třeba i dva roky) i dary. Pán Bůh zaplať! Kontaktní telefon je 585 222 803 (paní Věra Mrtvá). Číslo účtu veřejné sbírky stále zůstává v platnosti: 43-4000660277/0100, variab. symbol 111.

Josef Vlček, předseda MCM

aby mohl založit dílo eucharistických poustevníků. P. Eymard je konsternován. Nicméně díky zjevení se doví, že P. de Cuers se vrátí do jeho kongregace, ale jeho návrat on sám už nezažije. Ve všem utrpení zůstává jeho hlavní ctností sladkost a vlídnost ke všem. S touto vlastností se ovšem nenarodil. Jeden jeho spolubratr dosvědčuje: „Byl to člověk velice energický, ale s andělskou sladkostí.“ Světec sám vyznává, že ví o své velmi velké netrpělivosti.

21. července 1868 večer se P. Eymard, nemocný, vyhublý, neschopný polknout sousto, vrací do La Mure, aby si na lékařský příkaz odpočinul. Slaví

v Grenoble svou poslední mši svatou, a to v kapli zasvěcené ustavičné adoraci. Bez jediného slova se klade těžce na lůžko. Jeho sestra běží ihned pro lékaře, který konstatuje krvácení do mozku, komplikované naprostou vyčerpaností. P. Eymard se zpovídá jen pomocí gest. V sobotu 1. srpna přijímá pomazání nemocných. Za úsvitu

Tělesné ostatky sv. Petra Juliána Eymarda v prosklené rakvi

jeden z kněží kongregace slouží v jeho pokoji mši svatou a podává mu svatě přijímání. Podávají mu obrázek Panny Marie Lasaletské. Přitiskne ho k srdci. Dopolnedne vydechne naposled. Jeho duše stoupá k nebi k věčné Boží blaženosti. Umírá ve věku 57 let ve stejném domě, kde se narodil.

Kanonizace Petra Juliána Eymarda je ojedinělou slavností v dějinách Církve. Je to den po uzavření prvního zasedání II. vatikánského koncilu. V přítomnosti 1500 koncilních otců zapisuje Jan XXIII. 9. prosince 1962 jeho jméno do seznamu svatých. V homilii papež řekl: „Dítě, které v pěti letech našli na oltáři s hlavou přitisknutou ke svatostánku, je tentýž člověk, který založí Společnost kněží Nejsvětější svátosti a také Služebnice Nejsvětější svátosti a dá vzplanout v mnoha kněžích adorátorech pochodni své lásky a něžnosti vůči živému Kristu v Eucharistii... Svatý Petr Julián Eymard představuje nejsvětější Pannu Marii jako vzor adorátorů a vyzývá ji pod jménem »Naše Paní Nejsvětější svátosti«...

Ano, synové, uctívejte a oslavujte s Námí toho, který byl tak dokonalým ctitelem Nejsvětější svátosti. Následujte jeho příklad a postavte do středu svých myšlenek, svých citů, svých skutků a své horlivosti tento nesrovnatelný zdroj milosti: tajemství víry, které skrývá pod svým závojem samotného Autora milosti, Ježíše Krista, vtělené Slovo.“

Dnes je kněží Nejsvětější svátosti asi 1000 ve 140 domech u 18 národů. Služebnice Nejsvětější svátosti působí ve Francii, v Belgii a v USA.

Svatý Petře Juliáne, nauč nás často a zbožně navštěvovat našeho Pána přítomného ve svatostánku a vypros nám milost, abychom prošli v pokoji bouřemi života a jednou mohli patřit tváři v tvář našeho milovaného Ježíše.

Podle www.clairval.com/lettres/it/2005/04/03/7060405.htm

Překlad -lš

Pán Ježíš o svých kněžích

MYSTICKÉ VTĚLENÍ

Láska Otce! Jak Mě přitahuje, strhuje k lásce ona energie lásky, onen odraz lásky Otce ke Slovu, onen svatý zárodek plodnosti, který tvoří duši mystických vtělení. To je zdrojem Mých největších rozkoší zde na zemi.

Je jasné, že jako Bůh tonu v moři bezedné a nevýslovné lásky Duchu Svatého a jsem nekonečně blažený v této lásce, která sjednocuje a obsahuje všechny rozkoše Trojice. Je také jasné, že jako Slovo nepotřebuji žádnou větší lásku než lásku věčnou, lásku nestvořenou, lásku nekonečného Otcova lůna, kde se nachází veškerá rozkoš.

Ale nejsem jen Bůh, druhá Osoba Trojice, jsem také člověk; a jako člověk toužím a potřebuji lidské něžnosti, třeba zbožštěné. Nuže, není nadpřirozenějších něžností nad duše, které přijímají vznešenou milost mystického vtělení; není čistších, autentičtějších a světlejších než ty, které tryskají z odlesku Otcovy plodnosti, které sdělují duši nádech, barvy a v určitém smyslu něco z lásky samotného Otce.

Jen proto je taková láska, a to i v Marii, předmětem mého zalíbení, pro to, co v sobě obsahuje z Otce. Proto jestliže ona klíčí v lidském srdci, i při všem tom, co má v sobě lidského, je předmětem mého zalíbení, neboť je impregnována tím, co je božské, něžné, čisté, svaté.

Já jsem láska, nicméně přesto hledám lásku. Nemohu dát nic jiného než lásku a celý můj život na zemi byl jen ustavičný úkon lásky, lásky projevované v nejrůznějších podobách. A také nyní, v září slávy v Mé lidské přirozenosti, v Mém bytí Člověka-Boha jako Člověk se raduji a mám zalíbení v lásce a něžnostech člověka.

Celá Trojice ve vzájemných osobních vztazích a ve své vlast-

ní stvořitelství, která se vylévá na všechny věci, nemůže být nic jiného než láska, jediná láska, která v sobě obsahuje příčiny i věci. A Otec je láska, Já jsem láska, Duch Svätý je láska a také v mém nejsvětějším lidství jsem láska. Nevyrovnanost člověka spočívá právě v tom, že se vzdaluje od této jednoty lásky.

A to je důvod, proč jsem ve světě chtěl zanechat svou Církev, celou z lásky, aby shromáždila ve svém láskyplném klíně všechny duše světa, a to za spolupráce kněží, kteří ji tvoří a kteří mají být sama láska.

Ale nechci se vzdalovat od tématu, kterým jsem začal, totiž od lásky, která vyvěrá z mystického vtělení, které jak biskupové, tak kněží mají vlastnit ve větším nebo menším stupni.

Je nepochybné, že s nimi mám zcela zvláštní bratrství pro pouto, které nás spojuje v Marii, a pro skutečnost, že máme stejného Otce. Navíc, v síle kněžství uděleného a potvrzeného Duchem Svatým přijímají ve mši, kde se obnovuje Mé Vtělení, Umučení a Smrt, moc, aby v určitém smyslu počali vtělené Slovo.

Z tohoto důvodu a pro významnou milost, kterou přijímají (v tajemství oltáře), mít podíl na Otcově plodnosti, mají v určitém smyslu mateřské právo vů-

Conchita Armida

či Ježíši, protože v každé mši, v každé konsekrované hostii ho zpřítomňují na oltáři, a to nejen mysticky, ale reálně v síle stvořitelství slov proměňování, která v sobě obsahují Otcovu plodnost, skrze kterou se uskutečňuje živoucí a reálný zázrak předostatně.

Každý biskup a každý kněz se v určitém smyslu účastní Mariina mateřství a Otcova otcovství, nevýslovného zázraku uskutečněného z lásky, jediné z lásky, Duchem Svatým, jehož přispění je nevyhnutelné.

V důsledku toho každý kněz, který znovu vytváří Krista, nese v sobě zvláštní odlesk Marie; a z toho důvodu ji musí reprodukovat věrně, tu, která je tvorem nejvíce přetvořeným ve Mne.

Nikdo nemůže přijmout v plnosti mystické vtělení do svého srdce, pokud nemá toto přetvoření. A z toho důvodu je kněz povinen přetvořit se ve Mne, chce-li být Marii, chce-li Mě zahrnovat něžnostmi a láskou a Mariinou božskou a lidskou vášní.

POLÁCI PROTI KONCERTU MADONNY

Koncert zpěvačky Madonny, plánovaný ve Varšavě na 15. srpna, narazil na velký odpor u polských katolíků. Pokládají vystoupení provokativní zpěvačky o svátku Nanebevzetí Panny Marie za záměrnou urážku věřících. 15. srpna oslavují Poláci Pannu Marii také jako Královnu Polska. K propagaci koncertu se údajně užívá i sloganu „V této zemi není místa pro dvě královny!“ Proti koncertu vystoupil i bývalý prezident Lech Wałęsa. Pokládá to za satanskou provokaci. Madonna provokovala Poláky již před třemi roky, když se objevila na titulní stránce polského magazínu oděná jako čenstochovská Madona.

Kath-net

Je to tajemství navíc, které je zavazuje k přetvoření ve Mne a navíc jim ukládá, aby celým srdcem usilovali o dokonalost skrze svou jednotu s Marií, pro její neklamnou, čistou a nezrušitelnou jednotu se Slovem, pro její nesmírnou lásku k Otcovi, která obětuje ve svých čistých rukou sebe i Mne, jako Maria v Obětování, jako Maria na Kalvárii, jako Maria v každém okamžiku Mého života, především v oněch okamžicích, o kterých jsem se zmínil, protože jsou to okamžiky kněžských pozdvihování.

Kdyby Moji biskupové a Moji kněží uvažovali o těchto pravdách, které je zahalují, v této záři, která je osvěcuje, v těchto tajemstvích, která je prostupují, jak by se rozšířily jejich duše, aby přijímali s pokorou a vděčností Boží dar!

Zárodek této významné milosti vlastní všichni, nosí ho tak říkajíc ve své krvi od okamžiku, kdy přijali ve svém svěcení plodný dech Duchu Svatého; protože tento dech stále plodí a sděluje Slovo, jedinou věc, kterou může Bůh zplodit, a v Ném pak všechny věci. Ale tento zárodek se bude moci rozvíjet vždy a jedině v síle zvláštních a nezasloužených milostí Duchu Svatého.

Kněží v sobě nosí zárodek, ale rozvoj této milosti uskutečňuje jedině Duch Svätý. V duši musí být jisté dispozice, ale milost dosahuje své plnosti a své účinnosti jako nezaslouženého daru duši, ve které se Bohu zalíbilo, aby jí ho dal.

Nicméně všichni kněží mají povinnost spolupracovat na rozvoji zárodka této milosti, vloženého do jejich duše ať už pro posvěcení jejich nebo pro dobro jiných duší.

Kéž by se Moji kněží nechali prostoupit těmito pravdami, rozjímal o nich vroucně v hloubi svého srdce, především proto, aby byli vděční, a pak aby jich využili, rozšířili svou duši až k přetvoření ve Mne, aby je plně uskutečnili pro zalíbení Otce a pro slávu Trojice (CC 50,231-240).

Ježíš chce radikální změnu v dnešních kněžích

Jestliže každý kněz Mě má ve své duši reprodukovat, musí se otevřít této významné a přetvářející milosti mystického vtělení, tím více je to povinností biskupů, aby v určitém smyslu v síle plodnosti Otce, na které mají podíl, ho odráželi v sobě, aby plodili v Církvi kněze, které světi a kterým podle práva náleží. Mají reprodukovat v druhých Krista skrze dílo milosti a skrze Ducha Svatého.

Biskup musí mít ve své duši živou přítomnost mateřství získaného z věčného otcovství Otce, a to díky mystickému vtělení. V těchto duších více než v kterýchkoliv jiných musí žít tlukoucí vtělené Slovo; a to je přítomnost, kterou skrze dokonalé přetvoření v Otce mají předávat ve všech svých úkonech.

Biskup více než kdokoli jiný musí být Marií vzhledem k Otci a k Duchu Svatému, vždy jim představovat Slovo, přitahovat pohled Trojice, uvádět je do onoho Božího vytržení, kterým je sám Bůh.

Nikdo není více vhodný než papež a biskupové, aby přijímali do své duše plodnost Otce a mystické vtělení Slova. Nikdo není více Otec než oni, ale nikdo také není více matkou než oni.

Toto duchovní mateřství získané z Otcova božského otcovství je musí učinit jemnými, něžnými, láskyplnými vůči jejich synům kněžím, vůči stádu, které jim Bůh svěřil. To je obraz, to je zrcadlo, ve kterém se mají zhlížet a měřit své ctnosti. Musí mít plnost tohoto přetvoření, protože biskup a dokonalost musí být jedno a totéž.

To, co v nejvyšším stupni přivádí k přetvoření ve Mne, je mystické vtělení, kterého musí biskup dosáhnout; musí vlastnit tuto přetvářející jednotu, nebo alespoň usilovat o její dosažení tím, že otevře nitro své duše pro tuto nesrovnatelnou milost.

Více než kdokoli jiný se musí připodobnit Marii, své Matce, a odrážet její vynikající přednosti. Má povinnost být synem Marie a matkou Ježíše a duší.

Nic není pro Mne většího než láska Mého Otce a to, co z ní vyplývá. Nic není většího pro Otce než jeho Slovo, než Církev a její kněží. A jestliže Církev, univerzální matka, v sobě zobrazuje Marii, jelikož má ve svém lůně vtělené Slovo a tak říkajíc plně s Ním disponuje, stejně tak především biskupové musí zobrazovat Marii a nikoliv jen disponovat se Mnou. Musí se také přetvořit ve Mne, až se sami zcela ztratí, protože v nich žije Kristus.

Jen biskup přetvořený ve Mne naplní dokonale své poslání na zemi. Jen biskup – matka bude jako Maria Mou útěchou a současně bude plodit tímto božským mateřstvím duše, které Mě budou oslavovat.

Jen biskup, který je pastýřem jako Já, může plodit v Církvi syny, kteří by byli druhým Mnou, protože jen ten, kdo je přetvořený, může přetvářet.

A další věc: není to pouze úkon zbožnosti, protože intimní jednota s Věčným Veleknězem, kterého představují pro povinnost otcovství, jaká jim přísluší, znamená pro biskupy závazek, a to více než pro kohokoliv jiného. Musí žít niterně ve Mně skrze Ducha Svatého, aby plodili duše jako Maria v jednotě se Mnou, aby plodili všechny kněze. Nemají být kněží otci jen podle jména, nýbrž skutečnými duchovními Otci, kteří Mne vylévají do duší svých synů.

Kněží musí být ozvěnou svých biskupů a biskupové ozvěnou Ježíše a Marie. A nikoliv mnoha ozvěnami: jedinou ozvěnou v Jednotě s Trojicí.

Biskupové mají napodobovat Trojici, protože jsou dětmi Otce, který je svým způsobem učinil otci skrze Ducha Svatého, když jim dal podíl na své zázračné plodnosti, musí proto směřovat k tomu, aby tvořili se všemi svými

kněžimi a s dušemi (ale především s kněžimi) jednotu Trojice. Musí být jejím odleskem, harmonickou ozvěnou této mystické jednoty. Jak? Tím že v sobě samých reprodukuji Mne a předávají dále to božské, které ode Mne přijímají, onen odlesk Boha, který uchvacuje.

Jak by mohl nemít biskup svou přitažlivost, jestliže je přetvořen ve Mne a v Marii? Jak by mohl kněz, který vnímá v biskupovi lásku, teplo, mateřskou pozornost, jak by to mohl přijímat bez dojetí? Jak by se mohl neobrátit kněz, když vidí u svého biskupa mateřské srdce, které touží v každém knězi vidět Ježíše, syna své duše, jak pláče nad vlastními omyly a nad svou vlažností?

Toto mateřské odříkání z lásky ke Mně, z lásky ke svým synům kněžím, musí naplňovat biskupovo srdce: přikrývat nedostatky synů, odciňovat a oplakávat jejich hříchy, vyprošovat synům, kteří na to zapomínají, odpuštění a milosrdenství a svými modlitbami, svými slzami a svými skrytými obětmi získávat pro ně milosti kajcnosti a posvěcení.

Biskup, který není matkou, není úplným biskupem. Biskup, který pro Otce a pro své není Mnou, není dokonalým biskupem. Biskup bez mateřské citlivosti a mateřských vlastností nikdy nenaplní své poslání lásky zde na zemi.

Jak krásní budou „biskupové – Marie“, kteří nabyli její rysy, jak budou naplnění milostí a plností Ducha Svatého! Jsou to ideální duše k reprodukování Slova, mysticky vtěleného v kněžích. Mystickým vtělením se naplňuje jejich poslání na zemi.

Biskup je zrcadlo, ve kterém se kněží zhlížejí; je to vzor, který mají následovat; musí být svatý, druhým Mnou, kterého musí napodobovat. Jak budou moci plodit fíky, jestliže nejsou fíkovníky? Jak mohou plodit druhého Krista, jestliže nejsou Kristus?

Všichni by Jím měli být, to je cíl, pro který stavím světlo na svícen; ale i biskupové jsou

lidé a nikoliv ty, ale Já mohu od nich žádat, aby byli vždy více svatí a vždy více přetvoření ve Mne.

Chci a hledám tuto všeobecnou radikální změnu k větší dokonalosti údů Mé Církve, a oni, biskupové, musí být první, kdo dávají impuls k posvěcení skrze Ducha Svatého a Marii. Pro Moji nekonečnou lásku je Mým právem dávat působivé prostředky dokonalosti, kratší cesty plné světla, aby dosáhli svého úplného přetvoření.

Biskupové jsou kanály, které jsem umístil ve své Církvi pro šíření mé nauky. V nich nacházím úlevu, skrze ně promlouvám. S nimi, přetvořenými ve Mne, chci projevit všechnu svou moc a sjednotit všechny věci: srdce, duše, životy v Jednotě Trojice.

Když mluvím o budoucích legiích, o slavném zítřku kněží přetvořených ve Mne, nemám na mysli pouze kněze, kteří přijdou, ale i budoucí kněze již přítomné: v tom smyslu, že dnešní kněží, kteří ještě nejsou přetvoření ve Mne, musí o to v tom smyslu usilovat.

Chci radikální změnu u dnešních kněží, protože budoucí až do okamžiku, kdy neexistují, nemohou působit, a aby tento okamžik obdrželi, nabídl jsem jim skrze tato sdělení mocné prostředky k dokonalému přetvoření ve Mne. Moje dobrotu, která zjevuje Moji lásku a Moje nevýslovné zalíbení, jim dala svatý podnět, osvětila jejich cestu a zapálila jejich srdce.

Když mluvím o kněžích zítřka, mluvím také o těch, kteří budou přetvoření a uchvácení horlivostí z kněží dneška, více zapálených božským ohněm, více osvěcených Mým světlem, více orientovaných k Mým tajemstvím a více spojených se Mnou v Jednotě Trojice.

Ale aby Mi dali tyto budoucí kněze podle ideálu, který sleduji, musí dnešní kněží více pěstovat tento ideál sami v sobě; prohlubovat to, co je vede k důvěrnosti se Mnou: usebranost v modlitbě,

čistotu duše a umrtvování, musí být pravými syny Marie, být druhým Ježíšem na zemi, tvořit jednotu se Mnou, jediným Ježíšem Spasitelem.

Tak Já v nich a oni ve Mně vzdáme Otci slávu a společnou chválu a vytvoříme s dušemi dokonalou jednotu v Církvi, která musí oslavit Trojici.

Celá Trojice zakouší radost, když vidí tuto jednotu již přítomnou, toto přetvoření všech kněží v Kněze par excellence, který jediný je hoden obětovat se Otci, oslavovat Otce. Ale všichni kněží v NĚm musí tvořit onoho Jednoho s Tím, který je cílem křesťanství, evangelia, božského poslání, které MĚ přivedlo na svět: sjednotit všechno v Tom, který je Jeden svou podstatou; přitahovat to božské, co je v duších; vrátit Bohu to, co je Božího. Všechno ostatní je vedlejší, všechno je jen prostředkem k dosažení tohoto cíle.

Jestliže všechny duše mají tvořit tuto jednotu, tím spíše kněží, kteří jsou se Mnou jedno a jsou určeni, aby tvořili jedno tělo v Kristu a jednu duši v Duchu Svatém!

Svět se potápí, protože chybí svatí kněží, kteří by ho zadrželi; duše jdou do věčné záhuby pro nedostatek kněží přetvořených ve Mne, kteří by je zachránili; Církev potřebuje tento obrodný a zduchovňující impuls, který by ji podepřel, protože vlna senzualismu a škodlivých nauk bojuje o zmaterializování duší a jejich vytržení z jejich lůna.

Jen svatí kněží, kněží Já, kněží Ježíš, kteří se stali se Mnou jedinou věcí, mohou čelit tomuto světu rozpoutaných vizí a vášní, které vzdalují stádo od Církve a od pastýřů (CC 50,240-257).

(Pokračování)

Z knihy
Conchita Cabrera de Armida:
Sacerdoti di Cristo.
Città Nuova, Řím 2008,
str. 392-400

Přeložil -lš-

Tak daleko, tak blízko

V Arsu plyne čas povolna jako voda v potoce Formans, který protéká obcí. Několik domů namáčkanych v zatačce, která obchází kostel, je ještě zasazeno mezi poli nasáklými zimními dešti a mezi lesíky, které lámou větry a odkud ráno šveholí kosi. Stará fara, zachovaná jako muzeum, sestra, která kráčí s vozíkem plným potravin pro klášter; a konečně *památník* se scénami z jeho života, vytvořené třiceti osmi sochami z vosku, které vypadají jako pravé. To všechno usnadňuje představit si mimořádnou milost, která zavlažovala ony dny, kdy zde žil Jan Maria Vianney, farář a patron všech farářů světa.

V Arsu běží čas klidně, ale běží. Uplynulo sto padesát let ode dne, kdy zavřel oči, klidný, doslova zcela vyčerpaný každodenní námahou, když ve dne v noci zpovídal své přátele hříšníky, kteří za ním spěchali z celé Francie. Kdyby vyšel z fary dnes, vyschlý jako vinný hrozen, s hrubým kloboukem pod paží, ve staré a ošoupané klerice, s vlasy bílými a trochu dlouhými na svou dobu – snad by se setkal se skupinou mladíků, kteří dělají svými skútry rámus přímo před jeho kostelem. Kdo ví, co by jim řekl, dnes, právě jim. Kdo ví, zda vědí, kdo je to svatý farář arský, který v žil v době revoluce a restaurace, malý farář ztracený v hrouď, k němuž se římská církev vrátila, aby ho všem znovu ukázala a dala putovat až do Říma k svatému Petru jeho relikviáři, který obsahuje jeho srdce, a svěřila jeho ochraně začátek Roku kněží 19. června 2009. Operace, která není zbavená neznámých. Vystavuje ho riziku, že se stane rukojmím klerikálních neokonformistů. Anebo že bude představován jako archivovaný památník nostalgie po zaslých časech. Ale také otevírá šanci, že ho budou následovat

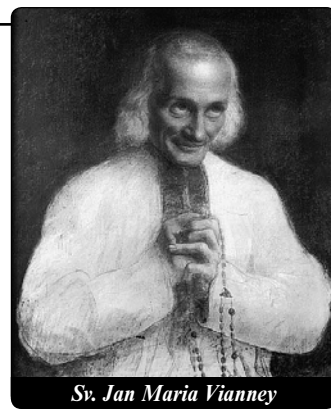
v jeho dnech po cestách Arsu a odhalí v něm tajemství paradoxní blízkosti.

Jiný svět

Farní matrice v Dardilly, jeho rodném místě vzdáleném osm kilometrů od Lyonu, uvádí den jeho narození: 8. květen 1786. Od té doby během 73 let jeho života žila Francie „starý režim“, revoluce, konstituční monarchii, První republiku, direktorium, konzulát, První císařství, restauraci, červnovou monarchii, Druhou republiku a Druhé císařství... Jan Maria měl v roce 1793 při nástupu Napoleona 15 let a při jeho pádu 29 let. Přijme své kněžství měsíc a půl po bitvě u Waterloo.

Daniel Perezil napsal: „Velké události dějin raději nevrhají své stíny na životy malých lidí.“ To platí také o Janu Marii. V zimě 1793-1794 vojsko vyslané pařížským Konventem krvavě potlačilo lyonské povstání, zaměřené proti teroru. I v Dardilly je kostel uzavřen, zvony mlčí a malý Vianney, jak vyprávějí svědci, odřikává své modlitby doma nebo v tichu na poli, když vede na pastvu své stádo u Chemin de Pré-Cousin nebo Chantemerle. Zvony začnou zvonit teprve po roce 1795, když se starý vesnický farář rozhodl jít s proudem a podepsal všechny přísahy, které ukládal revoluční řád kněžím a civilní správě. Vianney stejně jako všichni ostatní ho nejdříve následují. Teprve později je známí ze sousední Ecully upozorní, aby raději chodili na mše kněze pokládajícího za schizmatického.

Jan Maria může jít k prvnímu svatému přijímání až v roce 1799 v době senoseče a připravují ho kněží a sestry „nepřísežní“ (nepřísahali věrnost Republice), kteří v Ecully tajně pokračovali v apoštolátu. Obřad se konal ve světnici domu hraběte Pignon d'Ecully, když před oknem stála fůra sena, aby odváděla pozornost republikánských agentů.

Sv. Jan Maria Vianney

Jan Maria vyrůstá v křesťana a jde za svým kněžským povoláním v době dlouho poznamenané prvním „moderním“ pronásledováním a prvním usilovným pokusem o sekularizaci. Nedotýká se ho iluze chvátit nový pořádek a pokládat ho za jednu z etap dějin spásy. Ale neprojevuje se u něho ani nejmenší impuls organizovat protirevoluční odpor, poslání dát se na pochod dějinami.

Vyčerpávající nejistota visí nad seminaristou Vianneyem, když je v roce 1809 povolán do napoleonské armády, která napadla papežský stát a kterou Pius VII. exkomunikoval spolu se všemi „příslušníky, příznivci a rádcí“ a která jako odpověď unesla Petrova nástupce do Francie. Svatokrádežný suverén vypověděl válku také katolickému Španělsku. Co mají dělat francouzští katolíci? Neměli by pro věrnost Církvi odmítnout vojenskou službu? Komu prospívá cesta dezertce? ptá se Jan Vianney plný pochybností. „Mé dobré sestry, je třeba poslouchat zákon,“ říká řeholnicím v Roanne, které ho ošetřují v jeho nemoci. Nakonec jako vždy nechá Jan Maria jednat okolnosti, které doprovází troška vypočítavosti. Vyzvedne si pozdě povolávací rozkaz potřebný pro cestu do Španělska a přistoupí na návrh jiného rekruta, který ho odvede do svého kraje a slíbí mu, že zde nebude těžké se ukrýt a dokonce pracovat. Tak se jako náhodou stal dezertérem z napoleonského vojska a jako seminarista bude těžit nepřímo z výhod, které udělil kardinálu Feschovi, Napoleonovu strýci, jeho synovec, který tím, že jako trest neposlušným biskupům zrušil všechny chlapecké semináře,

oživil u velké části kléru promonarchistické nálady. O několik let později jiný Napoleon, francouzský císař, dekretem z 11. srpna 1855 vyznamená faráře Vianneyho císařským řádem Čestné legie jako šlechtickým titulem, což vyvolá nevyhnutelně komickou situaci, protože farář právě prodal kvůli chudým i svůj ubohý plášť, který mu vnutili, když byl jmenován farářem. Když světská moc změnila své záměry a své chování vůči Církvi, Vianney děkuje nebi. Po celý život bude s vděčností přijímat přízeň a dary od vznesených a mocných dobrodinců, určené ke zkrášlení kostela anebo pro Prozřetelnost, domov pro sirotky. Nemá problém ve svých kázáních vyrovnat se s častými změnami moci, které po sobě následují. Domnívá se, že křesťanská naděje nepřijde zkrátka za různých vnějších podmínek, včetně pronásledování. To je naděje, která může kvést i v nepřátelské zemi, když dá Pán Bůh.

Debilissimus

Ostatně k tomu, aby se choval jeho charismatický vůdce, jako muž Boží moci, k tomu mu jako venkovanu, povolánému stát se patronem všech farářů, chyběla, tak říkajíc, *le physique du rôle*.

Don Balley, kněz v Ecully, který byl pověřen jeho prvním vzděláváním, stál před ním jako dvacetiletým, takřka analfabem, naprosto nepřipraveným, vhodným spíše k tomu postavit se k pluhu než vystoupit na stupně kněžství. Spoléhal od počátku jen na modlitbu, že se snad podaří překonat zeď nevědomosti, proti které musel bojovat. Kurzy latiny, které Jan Maria absolvoval v semináři Saint Irénee v Lyonu, byly pro něho naprosto nepřístupné. *Debilissimus* - to bylo hodnocení a klasifikace při první zkoušce. V registru u jeho jména stojí zaznamenáno: „Odeslán zpět k farářům.“ Ve skutečnosti si mnozí mysleli, že by bylo lépe poslat ho k rodičům na práce na venkově. Postupoval vpřed jen díky Donu Balleyovi, který vzal na svá bedra

břemeno „zpřístupnit svému žaku onu teologii, kterou ztemnělá latinská příručka činila nestravitelnou i pro řadu dalších“ (René Fourrey). I za prvních let farářského působení ho stálo mnoho námahy a úsilí vyhnout se výpadkům paměti, které z něho dělaly špatného kazatele, vyvolávajícího rozpaky. Příprava jeho ubohých kázání ho okradla o mnoho hodin ve dne i v noci. Psal si je do sešitku a pak se je učil zpaměti. A omezoval se na to, že využíval vět a obrátů z příruček a nepřidával nic ze svého či ze situace ve své farnosti. Více než jednou zůstala jeho kázání viset ve vzduchu, protože mu vypověděla paměť. Rigoristické ladění mnoha jeho kázání v prvních letech, ve kterých se stavěl do role karatele polovičatých křesťanů, je možno z velké části zařadit do těch příruček, které používá pro své slepence. I v době, kdy už pověst o svatosti faráře jde od úst k ústům po celé Francii, jeho ignorance a chatrnost jeho paměti zůstávají snadným argumentem výsměchu kdekterého klerika, který mu záviděl, že tento chudáček je od svých penitentů pokládán za církevního otce. Jeho spolubratr Jean-Louis Borjon mu jednou napsal, že ignorant jako on, který nezná nic z církevních dějin, který vyhlašuje okopírovaná kázání, ve kterých se z Tridentského koncilu stává concilio di trenta (koncil třiceti), by nikdy neměl usednout do zpovědnice.

Tak ovšem nesmysl Henri-Dominique Lacordaire. Pověstný kazatel, apoštol francouzského katolicismu a současně liberál, který promlouval v postě k naplněné katedrále Notre Dame v Paříži a později obnovil ve Francii dominikánský řád, se odebral do Arsu, aby asistoval při mši svaté, na které svatý farář kázal o Duchu Svatém. Byl tím ohromen. „Chtěl bych kázat jako on,“ řekl. Dodal, že viděl v Notre Dame, jak lidé vylezli na zpovědnice, aby si vyslechli jeho perfektní kázání, zatímco ti, kteří viděli

a slyšeli ukotvaná slova faráře, ke zpovědnicím přiklekali.

Od rigorismu k Boží lásce

Když navštívil Lacordaire Ars, bylo to již poutní středisko pro celou Francii. Na toto místo přišel mladý Vianney před 26 lety. Zmetek ze semináře poslaný do zapomenuté oblasti, kde bydleli venkované jako on, bylo jich kolem čtyř set duší, a předchůdce o nich prohlásil, že „nestojí za tu námahu a apoštolské úsilí, protože jsou na první pohled stupidní a neschopní a od zvířat je odlišuje jen to, že přijali křest“.

Když se před nimi ocitl, nemohl mladý farář vymyslet vůbec nic. Opakuje gesta a elementární praktiky, věci, které ze svého posvěcení může konat každý kněz. Modlitby, svátosti, katechismus, péče o chudé a zarmoucené. Navštívil rychle všechny domky farníků, nikdy nepřijal pozvání na oběd. Dělal také procházky mezi poli, pozdravil se a popovídal s vesničany. Modlí se se dvěma zbožnými ženami ruzenec. A pak tráví hodiny a hodiny v kostele, modlí se před svatostánkem nebo se zavírá do zpovědnice až do prvních hodin po půlnoci. Tajemství „zázraku“ Ars spočívá právě jen v tomto. A jako první za ním přijdou děti. Od počátku první věc, kterou si bere sám na starost, je katechismus pro nejmenší, a tak přitáhl brzy i rodiče, kteří je provázejí a zůstávají vzadu v místnosti.

Tak po čtyřicet let na stejném místě a stejnými věcmi se šíří stále hustší předivo uzdraveného života. Opuštěného. To, co se přihodí během dne, činí jeho pohled a jeho srdce pro všechny přijatelnější. Zpočátku, když mladý Jan Maria sem přišel, se zdálo, že vyžaduje i od posledních věřících, aby se věnovali stejné askezi, k jaké on osobně tíhl. Ale jeho dobré záměry se nejednou proti hospodám - místům zatracení - a proti módě tance. Životopisec Fourrey napsal: „Protože byl formován v té nejpřísnější

kázni, nepochopil ihned slabost průměrných křesťanů, kteří tvoří masu pokřtěných. Podroben přísným zásadám tuciorismu (morální zásada, že v případě pochybnosti se máme řídit přísnějším názorem), zacházel často do extrému.“ Postupem let se věci měnily. Jak napsala Kateřina Lassagnová, jeho celožitovní spolupracovnice, „láska, jakou choval k Bohu, jako by zvěšovala svou míru úměrně s tím, jak mu přibývalo věku a ubývalo sil. Téměř na konci jeho života jeho instrukce a katecheze se vždy točily kolem Boží lásky. Začínal často jiným argumentem, ale pak se vždy stočil k lásce Ježíšova Srdce a jeho dobrotě k lidem.“ S postupem doby karatel počátečních let se stal sladším. Se všemi svými omezeními, které stojí vždy v popředí jeho ustavičného mučednictví v umrtvování, poznává stále zřetelněji, že tou nevhodnější věcí je obětovat sám sebe v pokání a modlitbách ve prospěch nevďěčných, kteří nečerpají z darů milosti: „Vzpomínám si, že po jubilejním roku, když zbylo několik osob, které jeho milostí nevyužily, prosil je naléhavě v jedné promluvě v kostele, aby přistoupily ke svátostem a řekl: - Jestliže chtějí přijít, budou konat pokání místo nich.“

Tak se Ars stal místem slíbené a dosažené spásy, kam se sbíhaly ubohosti celé Francie. Úzkostlivé duše, vyhaslá srdce, nešťastníci z nejrůznějších důvodů, bohatí i chudí, otrhaní i velcí páni, vzdělanci i ignoranti, nepokojní a skleslí, těla trýzněná nemocí. Nechával se zavalit masou neodbytných poutníků, kteří ho utiskovali ve dne i v noci a nedopřávali mu oddechu. Kvůli jejich občerstvení se dokonce otevíraly v noci hospody.

Mezi úzkostí a nadějí

Zdálo by se, že časem trochu zpyšní, vystoupí na piedestal, dá proniknout alespoň umírněné a svatosvaté satisfakci. Ale z farářových úst až do posledních dnů nevycházelo nic jiného než

přiznání vlastní neschopnosti. Říkal Lassagnové: „Myslím, že dobrý Bůh nenašel nikoho křehčího, koho by poslal na moje místo, aby tu vykonal mnoho dobrého. Obvykle si poslouží tím horším, aby vykonal velké dobro, protože je to On, kdo všechno koná.“ Papež Pavel VI. připomíná: „Když na konci života dostal jednoho kněze, aby mu pomáhal, říkal svému koadjutorovi: – Když jste přítomen, aspoň se tu něco děje. Ale když jsem tu sám, nezmůžu nic. Jsem jako nuly, které nemají hodnotu, pokud nestojí po boku jiných cifer.“

Svatý farář se nepočítá k pokorným. Pro něho „nejstrašnějšími pokušeními, která vedou do záhuby více duší, než si myslíme, jsou myšlenky sebelásky, myšlenky sebeúcty, malé potlesky, které si děláme za všechno, co vykonáme, za to, čemu se říká my“.

Byl to křehký člověk, i pokud jde o tělesnou konstituci. A pohled na vlastní ubohost byl pro něho celý život důvodem k úzkosti. „Když se pozoruji, nenacházím na sobě nic než ubohé hříchy. A to ještě dobrý Bůh dopustí, abych je neviděl všechny. Takový pohled by mě přivedl k zoufalství.“ Trápila ho především myšlenka, že někdo by mohl upadnout do věčné záhuby jeho vinou, pro jeho kněžskou nehodnost. Protože kázání ignoranta nedokážou snad ani škrábnout srdce lidu pokryté vlastním instinktivním materialismem. A když usedne do zpovědnice a začnou přicházet i přespolní, zavalí ho hanba a umrtvování se stává ještě tíživější. Jeho nevede pokušení k tomu, aby vystoupil na piedestal, ale k tomu, aby utekl nesnesitelnou hrůzou před pověstí a lidem, který ho pokládá za svatého a obdivuje ho. Nechtěl zůstat na místě, protože se pokládal „za málo vzdělaného k vedení druhých a bál se, že ztroskotá spolu s těmi, které měl vést“, jak vzpomíná Kateřina Lassagnová. Jeho humorné pokusy o útek z Arsu farníci a spolupracovníci

nakonec vždy sabotují. I poutníci mu zabraňují vyjít z fary: „Pane faráři, jestli jsme vám způsobili nějakou nepříjemnost, povězte nám to, uděláme všechno, abychom vás potěšili.“

Nejlepší způsob, jak milovat Boha

Nejsou to ubohosti kajícníků, které bez ustání působí úzkost svatému faráři. Abbé CAMELETovi, představenému misionářů v Pont-d'Ain, napsal: „Netoužím než po tom odejít a skrýt se někde v koutě, plakat nad svou ubohostí, hledat Boží odpuštění pro svou nevzdělanost, pokrytectví a svou nenasycenost... Modlete se, abych nebyl zavržen!“ Biskupovi, který se ho ptá, zda nemá myšlenky pýchy, odpoví bez váhání: „Mám větší trápení ubránit se zoufalství než pýše.“

Naděje, jako ona faráře arského, který žije jako zázrakem na pokraji zoufalství, je náhle přirozená srdci, které dnes žije. Kněz ve vyhnanství v Arsu není žulovým otcem věčných jistot. Stačí se na něho podívat a pochopíme, že by se sám ani neudržel na nohou. Že víra, naděje a láska, které z něho vyzařují, nejsou jeho prezentace. Předkládá jako nehodný dary milosti rukou, která se přitom třese jako ruka toho, kdo žebra o almužnu. Tak je možno říct: „Pokora je ten nejlepší způsob, jak milovat Boha.“ „Je to svatý chudáček,“ říká o něm Jean Philippe Nault, nynější farář v Arsu, „a potkat chudáčka, to nevyvolává strach. Jako Terezička. Jako Bernadetta. Ty nám říkáš: Jestliže jsi chudý, já jsem ještě chudší než ty. Jsme spolu chudí před Pánem.“ Snad by i dnes bylo snadné pocítit a snad i uslyšet tlukot jeho srdce, když ujišťuje, že Bůh je žebrákem u lidských srdcích. Že nikdy neodpírá svou milost hříšníkům. Že největším rouháním je „klást meze Božímu milosrdenství“, které nikdy nekončí, takže by se snad „mohlo vyzvat i v pekle, jenže to by pak peklo neexistovalo“.

Z 30giorni 5/2009 přeložil -lš-

svět obchodu. Myslíme na někoho, kdo má moc vojenskou, kdo může vyhrožovat. Stalinova otázka „Kolik divizí má papež?“ stále ještě charakterizuje průměrnou představu moci. Moc má ten, kdo může být nebezpečný, kdo může hrozit, kdo může ničit, kdo má mnoho věcí světa v ru-

Papež Benedikt XVI. při modlitbě nad ostatky sv. faráře arského

ce. Ale Zjevení nám říká: „Tak tomu není; pravá moc je moc milosti a milosrdenství. Bůh ukazuje pravou moc v milosrdenství.“

A tak druhá část této adresy říká: „Vykopul jsi svět umučením, utrpením svého Syna.“ Bůh trpěl a v Synu trpí s námi. A to je extrémní vrchol jeho moci, která je schopná trpět s námi. Tak se projevuje pravá Boží moc: chtěl trpět s námi a pro nás. V našich utrpeních nejsme ponecháni sami sobě. Bůh ve svém Synu trpěl nejdříve a je nám nablízku v našich utrpeních.

Nicméně zůstává obtížná otázka, kterou nyní nemohu šířeji interpretovat: proč bylo nutno pro spásu světa trpět? Bylo to nutné, protože ve světě existuje oceán zla, nespravedlnosti, nenávisti, násilí a je mnoho obětí nenávisti a nespravedlnosti, které mají právo, aby se jim dostalo spravedlnosti. Bůh nemůže ignorovat toto volání trpících, kteří jsou utlačováni nespravedlností. Odpouštět neznamená ignorovat, ale přetvářet, a proto musí Bůh vstoupit do tohoto světa a postavit proti oceánu nespravedlnosti ještě větší oceán dobra a lásky. A to je událost Kříže: od tohoto okamžiku proti oceánu zla, nekonečné řece stále větších nespravedlností ve světě, existuje řeka dobra, pravdy, lásky. Tak Bůh odpouští tím, že přetváří svět a vstupuje do našeho světa, aby zde byla reálná síla, řeka dobra

větší než všechno zlo, které kdy může existovat.

A tak adresa k Bohu se stává adresou k nám: tj. Bůh nás zve, aby nám poslal ze své strany východisko z oceánu zla, nenávisti, násilí, egoismu tím, že nám ukazuje, abychom vstoupili do řeky jeho lásky.

Právě to je obsah první části prosby, která následuje: „Dej, ať tvá Církev se ti obětuje jako oběť živá a svatá.“ Tato žádost směřující k Bohu jde také k nám samým. Je to narážka na dva texty z listu Římanům. My sami celým svým bytím musíme být adorací, obětí, vracet náš svět Bohu a tak ho přetvářet. Funkcí kněžství je posvěcovat svět, aby se všichni stali živou hostií, aby se svět stal liturgií: aby liturgie nebyla věcí vedle skutečností světa, ale aby sám svět se stal živou hostií, aby se stal liturgií. Je to velká vize, kterou měl také Teilhard de Chardin: na konci budeme mít pravou kosmickou liturgii, kde se kosmos stane živou hostií. A prosíme Pána, aby nám pomohl být kněžními v tomto smyslu, abychom pomáhali při přetváření světa, v klanění se Bohu a začali sami od sebe. Aby náš život vypovídal o Bohu, aby náš život byl skutečně liturgií, hlásáním Boha, branou, ve které se vzdálený Bůh stává Bohem blízkým, i skutečným darem nás samých Bohu.

Pak je tu druhá prosba. Modlíme se: „Učiň, aby tvůj lid vždy zakoušel plnost tvé lásky.“ V latinském textu se praví: „Nasyť nás svou láskou.“ Tak text připomíná žalm, který jsme zpívali a ve kterém se říká: „Otevři svou ruku a nasyť hlad všeho živého.“ Jak velký hlad existuje na zemi, hlad po chlebu v tolika částech světa. Jeho Excellence mluvila také o utrpení zdejších rodin: o hladu po spravedlnosti, hladu po lásce. A tak touto modlitbou prosíme Boha: „Otevři svou ruku a nasyť skutečně hlad všech živých. Nasyť náš hlad po pravdě a po lásce. Amen.“

Bollettino Vaticano 25. 7. 2009

Překlad -lš-

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

předmětem těžkých rozepří. Proti neposkvrněnému početí Panny Marie se ozývaly v Církvi hlasy v době, kdy už se slavilo jako liturgický svátek (k odpůrcům tohoto svátku patřil i svatý Bernard z Clairveaux). Opozice proti tomuto svátku a spory mezi „makulisty“ a „immakulisty“ byly vnitrocírkevně tak vyhrcované, že papežové, jako Pius V., Pavel V. a Řehoř XV., museli v té věci zasahovat a zakazovat, aby se proti sobě vyhrcované strany vzájemně neobviňovaly z kacířství. Alexander VII. pokládal dokonce za nutné vydat v roce 1691 disciplinární bulu. Zakázal všechny spory a zastal se slavení svátku Neposkvrněného Početí.

Podobných sporů, i když zdaleka ne tak vyhrcovaných, můžeme být svědky i dnes. U Svatého otce leží množství žádostí o páte a poslední mariánské dogma. Četní věřící a s nimi i někteří biskupové a kardinálové žádají, aby učitelský úřad oficiálně potvrdil roli Panny Marie jako Spoluvykupitelky, Pomocnice a Prostřednice všech milostí. Jaké vyhlídky má toto páte mariánské dogma? Navzdory všem odpůrcům a pesimistům je třeba říct, že velké. Toto poslední mariánské dogma je totiž jediné, pro které se k žadatelům připojila i sama Matka Boží. Ona sama o ně naléhavě žádala po celá desetiletí v církevně uznaných zjeveních v Amsterdamu. Zapojila se sama do této kampaně z lásky ke svým dětem. Toto dogma má kodifikovat postavení, ve kterém ona sama zprostředkuje jedinečným způsobem ovoce vykoupění, na kterém se podílela na základě svých privilegií vyjádřených v prvních čtyřech dogmatech. A podílí se na něm z vůle svého Syna jako Matka Boží i matka všech lidí.

Jednotlivá mariánská dogmata spolu tak těsně souvisí, že po dogmatu o nanebevzetí by už s dogmatem o Spoluvykupitelce, Prostřednici a Pomocnici ne-

měl být vlastně žádný problém. Proč se bát přiznat titul Spoluvykupitelky té, bez které by nebylo vykoupění? A na námitku, že tato její role je dostatečně vyjádřena v jiných titulech, je třeba odpovědět: právě v posledních desetiletích přibýlo těch, kteří tuto Mariinu roli neumějí vyčíst, a těm je třeba pomoci jasnou definicí. Každému, kdo se obává, aby takový Mariin titul nepoškodil jedinečnost jediného Vykupitele, odpovídá sám Ježíš: opakovaně ji ve svých důvěrných sděleních tímto titulem označuje a zdůvodňuje to výmluvnými důkazy. Jeho vykupitelská jedinečnost je totiž jedinečná právě i v tom, že se rozhodl přibrat si ke svému dílu i svou Matku jako jedinečnou a nezastupitelnou Společnici a Pomocnici neboli Spoluvykupitelku, která je proto od celého díla spásy neodmyslitelná a která z jeho pověření nadále plní roli Prostřednice a Pomocnice i vůči údům jeho tajemného těla.

Nepřátelství Hada vůči Ženě má svůj původ v tom, že tato Žena se z Božího rozhodnutí jako předvykoupěná vymkla z potomstva, jež se Hadovi podařilo opanovat v ráji, a že právě ona umožnila, aby skrze ni přišel nový Adam a v něm začalo nové potomstvo žít novým životem. Boží Syn si neposloužil Marií pouze jako rodičkou. Protože se nám stal podobným ve všem kromě hříchu, stal se nám podobným i v tom, že se jeho lidský život rozvíjel přesně tak jako život všech lidí. To, co víme o roli, jakou podle Božího plánu sehrává (nebo by měla sehrávat) lidská matka v životě člověka od jeho početí až do jeho dospělosti, to všechno plnila Maria i vůči Bohu-Člověku tím nejdokonalejším způsobem. Nebylo pod úroveň Boha, aby se podrobil svému nade vše vyvolenému a nade vše omilostněnému lidskému tvor. Nebylo pod důstojnost Božího

Syna, aby jeho lidství formovala jeho Matka Maria a toto jeho lidství zůstává trvale tak hluboce lidské, že ho Ježíš prožívá i nyní ve slávě Otce. Vzpomeňte si na to, až budete číst jeho slova: „Ale Já nejsem jen Bůh, druhá Osoba Trojice. Jsem také Člověk; a jako člověk toužím a potřebuji lidské něžnosti... Jen proto je taková láska i v Marii předmětem mého zalíbení.“ Kdo mu dal zakusit, jak chutnají lidské něžnosti? Od koho se naučil těm nejkrásnějším lidským vlastnostem, oné citlivosti, vnímavosti, pozornosti, hlubokému soucitu, poslušnosti, vděčnosti? Ježíš prožíval nejdokonaleji ze všech lidí to nejkrásnější soužití, které Stvořitel uložil do vztahu matka – dítě. Ale stejnou mateřskou a nezastupitelnou roli si nevyhradil jen pro sebe, Maria ji plní i vůči onomu novému životu, jakým On nyní žije v nás, ve svém mystickém těle.

Odpůrci požadovaného dogmatu neopomenou argumentovat, že by toto dogma poškodilo ekumenické vztahy. Na odmítavý postoj protestantů však narážela všechna dosavadní dogmata. Kdyby chtěl papež Pius XII. brát v úvahu odmítavý postoj, jaký zaujali oficiální představitelé protestantských denominací k dogmatu o nanebevzetí, a čekal, až se rozpory vyřeší, sotva by je mohl vyhlásit. Již Luther, ačkoliv sám ještě nebyl odpůrcem mariánské úcty, odmítal svátek nanebevzetí jako zneuctění Krista. Po vyhlášení vytýkali luteránští předáci katolické církvi, že se zcela odchýlila od pravdy, že se dostala do rozporu s evangeliem, a že dokonce porušuje první přikázání Desatera. Pokládali dogma za zrušení předpokladů pro další ekumenický proces. Ale dogma přesto přineslo i mezi evangeliky dobré plody. Na rozdíl od oficiálních vyhlášení se mezi jednotlivci objevily zcela odlišné

názory, které v dogmatu spatřovaly prohloubení víry. Například M. Lackmann chápal nové dogma jako rozvinutí pravdy o Ježíšově zmrtvýchvstání: když se již i jednomu z lidí dostalo onoho oslaveného těla, v jakém Ježíš vyšel z hrobu, oslavuje to i Božího Syna. Nebyl to ojedinělý příklad, jak právě vyhlášení dogmatu přispělo k pochopení a přijetí pravdy, na které bychom před vyhlášením marně čekali.

Ať se proti páte mu dogmatu zatím staví kdokoli, toto přesvědčení nakonec opanuje celou Církev, neboť patří ve skutečnosti k samé podstatě naší prožívané víry. Jde o to, docenit do hloubky dosah skutečnosti, že naším Vykupitelem je Bůh-Člověk, jako jediná osoba zplozená jako Bůh z Otce Otcovou plodností, ale současně jako Člověk skrze Ducha Svatého zrozená z lidské Matky, z Marie, která tak zůstává nerozlučně spjata jak s celým jeho božským lidstvím, tak i s celým jeho božským dílem spásy, od Nazareta a Betléma, přes Kalvárii a porážku smrti až po nanebevstoupení a nanebevzetí. Maria je stále s ním a stále se aktivně podílí na díle vykoupění. Boží tvář, kterou poznáváme v Ježíši Kristu, nese v sobě nejen rysy Otce, ale i nesmazatelné rysy jeho nejsvětější Matky. Bez ní bychom nikdy Boží tvář nespatriili. Kdokoli by chtěl redukovat roli Panny Marie na pouhou rodičku, protože si myslí, že by jinak poškodil postavení jediného Prostředníka, ten naopak tohoto Prostředníka poškozují v jeho lidsky nejcitlivějším místě: zbavuje ho toho, bez čeho už nikdy nemůže být: lásky a něžnosti jeho Matky, kterou si od věčnosti vyvolil a připravil za svou nerozlučnou Spolupracovnici a Spoluvykupitelku. Páte dogma ovšem musí přijít také proto, že je s ním podle Mariina slibu spojeno uskutečnění toho, na co všichni čekáme a o co prosíme: jednota Církve, jednota v Církvi a mír ve světě.

-/š-

Pondělí 17. 8. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Evangelium 6:15 P. Richard Henkes 7:10 Pro vita mundi (117): Ing. Stanislav Stebel 7:50 Manu, Pohoří Atlas, Yosemiteký národní park 8:20 Zpravodajské Noeviny 8:30 Eschatologie - Nové nebe, nová země (1. část) 9:05 Druhé čtení 9:30 Slavnost Zlíchovská 2009 9:40 Čtème z křesťanských periodik 9:50 Atentát na Jana Pavla II. 10:00 V posteli chit-chat (7. díl) 10:50 Moldávie tenkrát 11:10 Na koberečku (64) 11:25 Léta letí k andělům (13): Marek Orko Vácha 11:45 O hloupém Pepánkovi 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Festival Maják 2009 13:05 Čtème z křesťanských periodik 13:15 Zakynthos 13:35 Elektronická kazatelna 14:00 Hongkong 14:30 Chiquita banan [P] 14:55 Moldávie země zelená [P] 15:10 Loď Boží 15:30 Řemesla našich předků 16:00 H2Onews 16:10 Cesta k andělům (1): Nad'a Urbánková (1. část) 16:50 Dobrý muž ze Saratova 17:20 Přírodní krásy Ameriky (2/3): Yellowstoneký národní park 18:25 Slavnost Zlíchovská 2009 18:35 O chlubitvém Kubovi [P] 18:45 V posteli chit-chat (7. díl) 19:35 Čtème z křesťanských periodik 19:45 Pro zdraví (16): Mokrovraty 19:50 Zpravodajské Noeviny 20:00 Z pokladů duše 20:05 Zikův svět zvířat (8. díl) 20:30 Přírodní krásy Ameriky (3/3): Grand Canyon 21:35 Na koberečku (65) 21:50 Homilie Mons. Josefa Hrdličky u příležitosti 2. výročí vysílání TV NOE 22:10 H2Onews 22:20 Moldávie země zelená 22:35 Kněz Slanina 23:00 Festival Maják 2009 0:00 Zpravodajské Noeviny 0:10 Chiquita banan 0:35 Druhé čtení 1:00 Poslech Radia Proglas [L].

Úterý 18. 8. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 H2Onews 6:15 Eschatologie - Nové nebe, nová země (1. část) 6:50 Kulatý stůl: Mariánský sloup 8:20 Moldávie země zelená 8:35 Na koberečku (65) 8:50 Pro vita mundi (117): Ing. Stanislav Stebel 9:30 Zlíchov jindy a dnes 9:40 Rhodos 10:00 GOODwillBOY (17. díl): Mission 10:30 Druhé čtení 10:55 Loď Boží 11:15 Pro zdraví (16): Mokrovraty 11:20 Chiquita banan 11:45 O chlubitvém Kubovi 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Worship - chvály 13:15 Obnova Baziliky Nejsvětějšího srdce Ježíšova v Římě 13:30 Slavnost Zlíchovská 2009 13:40 Přírodní krásy Ameriky (3/3): Grand Canyon 14:45 Pro zdraví (16): Mokrovraty 14:50 Z hodiny na hodinu 15:30 Řemesla našich předků 16:00 Zpravodajské Noeviny 16:10 Pěšák Boží 16:55 Loď Boží 17:15 Moldávie tenkrát 17:35 H2Onews 17:45 Dětská televize 18:10 Rhodos 18:35 O chytré Jitce [P] 18:45 GOODwillBOY (17. díl): Mission 19:15 Na koberečku (65) 19:30 Moldávie země zelená 19:45 Pro zdraví (16): Mokrovraty 19:50 Zpravodajské Noeviny [P] 20:00 Z pokladů duše 20:05 Bez hábitu: Kontemplativní Fraternita Marie z Nazareta 21:05 Historie českého vojenského letectví (4. díl): Mračna se stahují [P] 21:35 Zpravodajské Noeviny 21:45 Čtème z křesťanských periodik 21:55 Pro vita mundi (117): Ing. Stanislav Stebel 22:35 Esperanto je... (1. díl): jazyk vhodný na všechno, jazyk s mnoha rysy 22:45 Přírodní krásy Ameriky (3/3): Grand Canyon 23:55 Slavnost Zlíchovská 2009 0:00 Zpravodajské Noeviny 0:10 Bez hábitu: Kontemplativní Fraternita Marie z Nazareta 1:10 Poslech Radia Proglas [L].

Středa 19. 8. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Zpravodajské Noeviny 6:15 Historie českého vojenského letectví (4. díl): Mračna se stahují 6:45 Rhodos 7:05 Loď Boží 7:25 Pěšák Boží 8:10 Manu, Pohoří Atlas, Yosemiteký Národní park 8:40 Esperanto je... (1. díl): jazyk

vhodný na všechno, jazyk s mnoha rysy 8:50 Chiquita banan 9:15 Dětská televize 9:40 V posteli chit-chat (8. díl) 10:30 Generální audience Benedikta XVI. 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Slavnost Zlíchovská 2009 12:15 Pro vita mundi (117): Ing. Stanislav Stebel 12:55 Moldávie země zelená 13:10 Bez hábitu: Kontemplativní Fraternita Marie z Nazareta 14:10 Na koberečku (65) 14:25 Hlubinami vesmíru (7) - srpen 2007 15:25 Dobrý muž ze Saratova 16:00 Zpravodajské Noeviny 16:10 Čtème z křesťanských periodik 16:20 Historie českého vojenského letectví (4. díl): Mračna se stahují 16:50 Eschatologie - Nové nebe, nová země (1. část) 17:25 Chiquita banan 17:50 Loď Boží 18:10 Léta letí k andělům (13): Marek Orko Vácha 18:30 Pro zdraví (16): Mokrovraty 18:35 O kráse [P] 18:45 V posteli chit-chat (8. díl) 19:35 Moldávie země zelená 19:50 H2Onews 20:00 Z pokladů duše 20:05 U NÁS (4. díl) 21:05 Abba Otče 21:25 Pro zdraví (17): Sport relax handicap Plzeň 21:35 Historie českého vojenského letectví (4. díl): Mračna se stahují 22:05 Zpravodajské Noeviny 22:15 Generální audience Benedikta XVI. 23:45 Pro zdraví (16): Mokrovraty 23:50 Esperanto je... (1. díl): jazyk vhodný na všechno, jazyk s mnoha rysy 0:00 H2Onews 0:10 Hlubinami vesmíru (7) - srpen 2007 1:10 Poslech Radia Proglas [L].

Čtvrtek 20. 8. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Zpravodajské Noeviny 6:15 Homilie Mons. Josefa Hrdličky u příležitosti 2. výročí vysílání TV NOE 6:35 Worship - chvály 7:45 Moldávie země zelená 8:00 Přírodní krásy Ameriky (3/3): Grand Canyon 9:05 Čtème z křesťanských periodik 9:15 Abba Otče 9:35 Dětská televize 10:00 GOODwillBOY (18. díl): Freestyle 10:30 Rhodos 10:50 Historie českého vojenského letectví (4. díl): Mračna se stahují 11:20 Loď Boží 11:45 O kráse 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Cesty za poznáním: Spojené arabské emiráty (Dubaj) 12:35 Chiquita banan 13:00 Cesta k andělům (1): Nad'a Urbánková (1. část) 13:40 Říkají to filmem (8. díl): PhDr. Tereza Brázdová 14:40 Abba Otče 15:00 Elektronická kazatelna 15:25 Děti ze čtvrti Barrio Cuba 15:40 Na koberečku (65) 16:00 Zpravodajské Noeviny 16:10 Pěšák Boží 16:55 Esperanto je... (1. díl): jazyk vhodný na všechno, jazyk s mnoha rysy 17:05 Přírodní krásy Ameriky (3/3): Grand Canyon 18:10 Pro zdraví (17): Sport relax handicap Plzeň 18:20 Sestra Sára 18:35 O líné Lálnce [P] 18:45 GOODwillBOY (18. díl): Freestyle 19:15 Čtème z křesťanských periodik 19:25 Pro zdraví (16): Mokrovraty 19:30 Rhodos 19:50 Zpravodajské Noeviny [P] 20:00 Z pokladů duše 20:05 Pro vita mundi (29): Petr Váňa 20:55 Přírodní krásy Ameriky (3/3): Grand Canyon 22:00 Zpravodajské Noeviny 22:10 Eschatologie - Nové nebe, nová země (1. část) 22:45 Loď Boží 23:05 Sestra Sára 23:15 Historie českého vojenského letectví (4. díl): Mračna se stahují 23:45 Moldávie země zelená 0:00 Zpravodajské Noeviny 0:10 Worship - chvály 1:20 Poslech Radia Proglas.

Pátek 21. 8. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Zpravodajské Noeviny 6:15 Abba Otče 6:35 Loď Boží 6:55 Esperanto je... (1. díl): jazyk vhodný na všechno, jazyk s mnoha rysy 7:05 U NÁS (4. díl) 8:05 Zakynthos 8:30 Bez hábitu: Kontemplativní Fraternita Marie z Nazareta 9:30 Rhodos 9:50 Sestra Sára 10:00 V posteli chit-chat (9. díl) 10:50 Dobrý muž ze Saratova 11:20 Na koberečku (65) 11:35 Pro zdraví (17): Sport relax handicap Plzeň 11:45 O líné Lálnce 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Abba Otče 12:25 Pro vita mundi (29): Petr Váňa 13:15 Historie

českého vojenského letectví (4. díl): Mračna se stahují 13:45 Chiquita banan 14:10 Čtème z křesťanských periodik 14:20 Sestra Sára 14:30 Přírodní krásy Ameriky (3/3): Grand Canyon 15:35 Loď Boží 16:00 Zpravodajské Noeviny 16:10 Noemova pošta: srpen 17:40 Zikův svět zvířat (8. díl) 18:05 Rhodos 18:25 Pro zdraví (17): Sport relax handicap Plzeň 18:35 O pracovitě Elence [P] 18:45 V posteli chit-chat (9. díl) 19:35 Na koberečku (65) 19:50 H2Onews [P] 20:00 Z pokladů duše 20:05 Kulatý stůl: Benedikt XVI. v České republice 21:35 Noční univerzita: Mons. Josef Hrdlička - O rodině 21:55 Pěšák Boží 22:40 Říkají to filmem (8. díl): PhDr. Tereza Brázdová 23:40 Pro zdraví (17): Sport relax handicap Plzeň 0:00 H2Onews 0:10 Dobrý muž ze Saratova 0:40 Sestra Sára 0:50 Esperanto je... (1. díl): jazyk vhodný na všechno, jazyk s mnoha rysy 1:00 Poslech Radia Proglas [L].

Sobota 22. 8. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE 6:05 H2Onews 6:15 Říkají to filmem (8. díl): PhDr. Tereza Brázdová 7:15 Pro zdraví (16): Mokrovraty 7:20 Kulatý stůl: Benedikt XVI. v České republice 8:50 Dětská televize 9:15 Zikův svět zvířat (8. díl) 9:40 Moldávie země zelená 9:55 Čtème z křesťanských periodik 10:05 Abba Otče 10:25 Chiquita banan 10:50 Hongkong 11:20 Na koberečku (65) 11:35 Esperanto je... (1. díl): jazyk vhodný na všechno, jazyk s mnoha rysy 11:45 O pracovitě Elence 11:55 Z pokladů duše 12:00 Angelus Domini 12:05 Pěšák Boží 12:50 Loď Boží 13:10 Worship - chvály 14:20 Přírodní krásy Ameriky (3/3): Grand Canyon 15:25 Dobrý muž ze Saratova 16:00 H2Onews 16:10 Sestra Sára 16:20 Bez hábitu: Kontemplativní Fraternita Marie z Nazareta 17:20 Pro vita mundi (29): Petr Váňa 18:10 Dětská televize 18:35 O sobecké Růžence 18:45 Rhodos 19:05 Pro zdraví (17): Sport relax handicap Plzeň 19:15 Čtème z křesťanských periodik 19:25 Druhé čtení [P] 19:50 H2Onews 20:00 Z pokladů duše 20:05 Hlubinami vesmíru (7) - srpen 2007 21:05 Historie českého vojenského letectví (4. díl): Mračna se stahují 21:35 Eschatologie - Nové nebe, nová země (2. část) 22:20 Druhé čtení 22:45 U NÁS (4. díl) 23:45 Moldávie země zelená 0:00 Zpravodajské Noeviny 0:10 Pro vita mundi (117): Ing. Stanislav Stebel 0:50 Abba Otče.

Neděle 23. 8. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 H2Onews 6:15 Evangelium [P] 6:25 Druhé čtení 6:50 Bez hábitu: Kontemplativní Fraternita Marie z Nazareta 7:50 Homilie Mons. Josefa Hrdličky u příležitosti 2. výročí vysílání TV NOE 8:10 Esperanto je... (2. díl): jazyk používaný mnoha způsoby, jazyk s pestrým hnutím [P] 8:20 Abba Otče 8:40 Sestra Sára 8:50 Rhodos 9:10 Pro vita mundi (117): Ing. Stanislav Stebel 9:50 Evangelium 10:00 Mše svatá ze Slovenska [L] 11:00 Dobrý muž ze Saratova 12:00 Cesty za poznáním: Spojené arabské emiráty (Dubaj) 12:20 Moldávie země zelená 12:30 Zpravodajský souhrn týdne 13:00 Historie českého vojenského letectví (4. díl): Mračna se stahují 13:30 Eschatologie - Nové nebe, nová země (2. část) 14:15 Abba Otče 14:35 Pro vita mundi (29): Petr Váňa 15:25 Pěšák Boží 16:10 Sestra Sára 16:20 Přírodní krásy Ameriky (3/3): Grand Canyon 17:25 Loď Boží 17:45 Zikův svět zvířat (9. díl) [P] 18:10 Polední modlitba se Sv. otcem Benediktem XVI. [L] 18:20 Kulatý stůl: Benedikt XVI. v České republice 19:50 Čtème z křesťanských periodik 20:00 Z pokladů duše 20:05 Koncert skupiny TIMOTHY: Festival pod věží 2008 [P] 20:30 Druhé čtení 20:55 Ekumenická bohoslužba z Ostrova nad Ohří 22:15 Pro vita mundi (29): Petr Váňa 23:05 Homilie Mons. Josefa Hrdličky u příležitosti 2. výročí vysílání TV NOE 23:25 Historie českého vojenského letectví (4. díl): Mračna se stahují 0:00 Zpravodajský souhrn týdne 0:30 Chiquita banan 0:55 Esperanto je... (2. díl): jazyk používaný mnoha způsoby, jazyk s pestrým hnutím 1:05 Poslech Radia Proglas [L].

Poselství Královny míru

Drahé děti! Tento čas ať vám je časem modlitby. Děkuji vám, že jste přijaly mou výzvu.

Medžugorje, 25. 7. 2009

Dne 11. července 2009 zemřel ve věku 95 let Mons. doc. Mag. Josef Olejník. Vzpomínku na tohoto Kristova služebníka jsme uveřejnili v minulém čísle Světla. **Homilii biskupa Mons. Josefa Hrdličky při pohřební liturgii** za zesnulého Mons. Olejníka si můžete přečíst na internetové adrese www.maticecm.cz/texty/olejnik.htm, případně stačí na stránkách Matice cyrilometodějské kliknout na odkaz **Mons. Olejník – pohřební homilie** (vpravo dole).

VYŠLO 10. ČÍSLO ČASOPISU MILUJTE SE!

Jeho hlavním tématem jsou tragické události 50. let 20. století, které bývají spojovány s Babicemi. Téma je zpracováno z pohledu kněží, kteří vše prožili. Kromě jiného časopis přináší i tentokrát řadu svědectví a rozhovor s otcem biskupem Mons. Pavlem Posádem o tom, co je důležité pro nově pokřtěné, aby se neztratili.

Časopis *Milujte se!* si můžete objednat na adrese: Římskokatolický farní úřad, Náměstí 20, 671 03 Vranov nad Dyjí, e-mail: redakce@milujte.se, nebo na tel.: 737 619 805.

„Zázračná medailka“ – přívěs na řetízec, zlato 14kar.: malá (14 mm) – 995 Kč, střední (16 mm) – 1800 Kč, velká (19 mm) – 2900 Kč. Zlaté růžencové prsteny – cca 2900 Kč (podle váhy). Zasiláme na dobírku (+ poštovné a balné) do tří týdnů. Objednávky na adrese: L. Novotná, Rožňavská 3, 779 00 Olomouc, mobil: 721 428 521.

MEZINÁRODNÍ SEMINÁŘ UNIE KŘESŤANSKÝCH PEDAGOGŮ ČR PRO UČITELE NA VELEHRADĚ

Pod záštitou Mons. Jana Graubnera, olomouckého arcibiskupa a primase Moravy, organizují UKP ČR spolu s Centrem filozofie pro život a etickou výchovu a Združením křesťanských pedagogů Slovenska na **Velehradě v Domově mládeže Stojanova gymnázia 18. – 22. srpna 2009 seminář na téma VÝCHOVA K ZÁKLADNÍM ŽIVOTNÍM HODNOTÁM.** Bohatý přednáškový a kulturní program semináře naplní povolání odborníci domácí i zahraniční, především univ. prof. Dr. Wolfgang Rank (Rakousko), prezident asociace SIESC – European Federation of Christian Teachers a představitel ZKP ze Slovenska. Zváni jsou všichni pedagogové, mající zájem o současně prioritně aktuální tematiku výchovy k hodnotám. **Příhlášky a další informace:** Unie křesťanských pedagogů ČR, Zdikovská 110, 150 00 Praha 5, tel./fax: 257 219 207.

J. V. Musil

NÁBOŽENSTVÍ UŽ NENÍ V RUSKU „OPIEM LIDSTVA“

V Rusku se může do škol vrátit výuka náboženství, kam neměla přístup 92 let. Zatím bude zkoušen pilotní projekt na 12 000 školách. Katolické náboženství zatím nepatří mezi vybraná náboženství. Vyučovat se bude pravoslávi, islám, buddhismus a judaismus. Ze 140 milionů obyvatel je 54 % pravoslavných, 31 % bez vyznání, 10 % muslimů, 0,7 % buddhistů a 0,3 % židů. Katolíků je asi 1,5 milionu, pravoslavných 60 milionů.

Kath-net

Liturgická čtení

Neděle 16. 8. – 20. neděle v mezidobí

1. čt.: Př 9,1–6
Ž 34(33),2–3.10–11.12–13.14–15
Odp.: 9a (*Okuste a vízte, jak je Hospodin dobrý.*)
2. čt.: Ef 5,15–20
Ev.: Jan 6,51–58
Slovo na den: V poslední den.

Pondělí 17. 8. – ferie

1. čt.: Sd 2,11–19
Ž 106(105),34–35.36–37.
39–40.43ab+44
Odp.: 4a (*Pamatuj na nás, Hospodine, pro náklonnost k svému lidu.*)
Ev.: Mt 19,16–22
Slovo na den: Mít poklad v nebi.

Úterý 18. 8. – ferie

1. čt.: Sd 6,11–24a
Ž 85(84),9.11–12.13–14
Odp.: srov. 9 (*Hospodin mluví k svému lidu o pokoji.*)
Ev.: Mt 19,23–30
Slovo na den: Bohatý jen těžko vejde.

Středa 19. 8. – nez. pam. sv. Jana Eudese

1. čt.: Sd 9,6–15
Ž 21(20),2–3.4–5.6–7
Odp.: 2a (*Hospodine, z tvé síly se raduje král.*)
Ev.: Mt 20,1–16
Slovo na den: Nesmím s tím, co je moje, dělat, co chci?

Čtvrtek 20. 8. – památka sv. Bernarda

1. čt.: Sd 11,29–39a
Ž 40(39),5.7–8a.8b–9.10
Odp.: srov. 8a+9a (*Hle, přicházím, Pane, splnit tvou vůli.*)
Ev.: Mt 22,1–14
Slovo na den: Všechno je připraveno.

Pátek 21. 8. – památka sv. Pia X.

1. čt.: Rt 1,1.3–6.14b–16.22
Ž 146(145),5–6b.6c–7.8–9a.9b–10
Odp.: 2a (*Duše má, chval Hospodina!* Nebo: *Aleluja.*)
Ev.: Mt 22,34–40
Slovo na den: Miluj Pána, svého Boha.

Sobota 22. 8. – památka P. Marie Královny

1. čt.: Rt 2,1–3.8–11; 4,13–17
Ž 128(127),1–2.3.4.5
Odp.: 4 (*Hle, tak bývá požehnan muž, který se bojí Hospodina.*)
Ev.: Mt 23,1–12
Slovo na den: Svě skutky dělají jen proto, aby se ukázali před lidmi.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

15. – 22. SRPNA 2009

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 16. 8.		PO 17. 8.		ÚT 18. 8.		ST 19. 8.		ČT 20. 8.		PÁ 21. 8.		SO 22. 8.			
Antifona	1136	1262	1150	1278	1166	1295	1181	1311	1734	1953	1722	1941	1478	1664		
Žalm	784	883	783	881	783	881	784	883	783	881	783	881	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	1136	1263	1151	1279	1166	1296	1182	1312	1734	1953	1723	1941	1479	1665		
Antifony	1137	1264	1151	1279	1167	1296	1183	1313	1198	1330	1214	1347	1229	1364		
Žalmy	1137	1264	1152	1280	1167	1297	1183	1313	1199	1331	1214	1347	1229	1364		
Krátké čtení a zpěv	1140	1267	1155	1283	1170	1300	1186	1317	1735	1954	1724	1942	1651	1871		
Antifona k Zach. kantiku	711	802	1155	1284	1170	1300	1186	1317	1477	1663	1724	1943	1479	1665		
Prosby	1140	1268	1155	1284	1171	1300	1186	1317	1724	1943	1724	1943	1651	1872		
Závěrečná modlitba	711	802	1156	1284	1171	1301	1476	1662	1477	1663	1478	1664	1479	1665		
Modlitba během dne:																
Hymnus	1141	1269	1156	1285	1172	1301	1187	1318	1203	1335	1219	1353	1233	1369		
Antifony	1142	1269	1157	1285	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1219	1353	1234	1369		
Žalmy	1142	1269	1157	1286	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1219	1353	1234	1370		
Krátké čtení	1144	1271	1159	1288	1175	1305	1190	1322	1206	1338	1221	1356	1236	1372		
Závěrečná modlitba	711		1159	1288	1175	1305	1191	1322	1206	1339	1222	1356	1236	1372		
Nešpory:																
	SO 15. 8.															
Hymnus	1473	1658	1145	1273	1160	1290	1176	1307	1192	1323	1736	1955	1727	1946	807	907
Antifony	1474	1659	1146	1274	1161	1290	1177	1307	1193	1324	1208	1341	1224	1358	808	908
Žalmy	1661	1878	1146	1274	1161	1291	1177	1308	1193	1324	1209	1341	1224	1359	808	908
Kr. čtení a zpěv	1474	1659	1149	1277	1164	1294	1180	1310	1196	1327	1737	1956	1730	1949	810	911
Ant. ke kant. P. M.	1474	1660	711	802	1164	1294	1180	1310	1196	1328	1477	1663	1731	1950	711	802
Prosby	1474	1660	1149	1277	1165	1294	1180	1310	1196	1328	1731	1950	1731	1950	811	911
Záv. modlitba	1471	1656	711	802	1165	1295	1181	1311	1476	1662	1477	1663	1478	1664	712	803
Kompletář:	1242	1379	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

NOVINKY

**DIÁŘ S OBČANSKÝM A LITURGICKÝM
KALENDÁRIEM**

Plánovací diář kapesního formátu s občanským a liturgickým kalendářem na rok 2010. Diář obsahuje také přehlednou tabulku pracovního kalendáře a přehledy svátečních a významných dnů občanského i církevního roku (např. zasvěcené svátky, odpustkové a prosebné dny aj.). Své místo zde mají i stránky pro poznámky mimo kalendárium a seznam důležitých telefonních čísel. Formát diáře byl zvolen tak, aby se vešel do obalu tzv. plánovacího záznamníku.

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Brož., 80x180 mm, 36 stran, 39 Kč

DIÁŘ S LITURGICKÝM KALENDÁRIEM

Kapesní diář na rok 2010 s liturgickými čteními na jednotlivé dny v roce, s liturgickými barvami, odkazy na modlitbu breviáře a s responsorii žalmů. Diář je vydáván ve dvou variantách: jeden týden na dvoustraně – na levé straně jsou jednotlivé dny, na pravé straně větší prostor pro poznámky (obal v barvě modré). Druhá varianta diáře má menší prostor pro poznámky a obsahuje vybrané citáty z evangelia či z nedělní liturgie (obal v barvě bordó a zelené).

Paulínky • Brož., 56x150 mm, 80 Kč

ZE STARŠÍCH TITULŮ

BOŽÍM KROKEM

François Gondrand • Překlad PhDr. Petr Čermák, PhD.

Život a dílo Mons. Josemaríi Escrivá de Balaguer, zakladatele Opus Dei. Autor, který světce osobně poznal, se opírá o své vzpomínky, o Escrivovy spisy a o systematické studium archivních dokumentů.

Axis - asociace pro šíření dobré literatury, o. s. ve spolupráci s nakladatelstvím Matice cyrilometodějská s. r. o.

Váz., A5, 336 stran + 16 stran černobílé obrazové přílohy, 298 Kč

**SLUŽEBNICE BOŽÍ ANIČKA ZELÍKOVÁ
(ŽIVOT A CTNOSTI)**

František Polášek

Autor chce tímto obsáhlým dílem podat příklad k následování duše toužící po svatosti a po usmířování za hříchy druhých lidí vlastní obětí, především za hřešící proti nenarozenému životu. Anička Zelíková žila vírou a láskou a na věčnost odešla se šťastným úsměvem na rtech. P. Polášek v knize použil duchovních deníků a jiných písemností A. Zelíkové, vzpomínek a některých dopisů dalších osob a informací získaných v přípravném období před zahájením oficiálního diecézního beatifikačního procesu. Nechybí ani chronologický přehled života Aničky a údaje o rodině a o svědectvích. Publikace je doplněna černobílými fotografiemi z materiálů pro beatifikaci.

Matice cyrilometodějská s. r. o.

Brož., A5, 368 stran + 16 stran obrazové přílohy, 264 Kč

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

771 11 Olomouc 2

147/2002

P. P.

D + 1

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Matice cyrilometodějská s. r. o.